म्यार्थिय व्याच्यायात्र. وملى المل نص المل ميه WED معلالم نفسوها لمرة المعمر و بالمراد شدد كاونون ورفا علي The mi cephuly हारिधीय यदा विवद plus are willed a TEL THE THICK فالمالم الم الم الم الم Ciasas مندر مصد مصد esidely had under Levis Davic Tex Perm الم مولاً وملعمل ورو عساما برسامات سامات whose with colon Elevel وموسل و بدنا : مامالم is orlarle of Lake et rent: sinceri Rosa Rosa Alia me limb or lim. على من والألا م selve for 1800 الم الممالة صمط ا بعاند علله عاللا pulsy color reduct विरिह्न के इस दिन ولمونية ولذن للحيول cieur. prul. Lail 34.000.0000 Seaph aligher & disher reliable

Stimme des Hirten

ראמנו נכי

200000

pulser ci

וכנות הלחשון

h celles

क्षिय क्षि

कार्यन व्यंत

los och

oder ci

ाटाजा कार्ट

Lecters. a

aid se

varcy is

sund run

التصمضا

Descript

Liching

חדמיזליה

Geistliche Abhandlung über die Erkenntnis Gottes und das Studium der Heiligen Bücher

Von Seiner Eminenz Mor Philoxenus Mattias Nayis

الماتل المات

وحدورا روز المور وصد صناا

Ex Libris

Beth Mardutho Library

The Malphono George Anton Kiraz Collection

و الما بعده حده حدادا ما مي درم اتحا اه وهم عده عبرم ده المسلما درم معقا هدونا مي ديد وحدا همدنا بنسه دو ها، حدم حده هدنا مي نسه ده احد هدنا درم حتوه دوما بهدم حد حرومه ه

Anyone who asks for this volume, to read, collate, or copy from it, and who appropriates it to himself or herself, or cuts anything out of it, should realize that (s)he will have to give answer before God's awesome tribunal as if (s)he had robbed a sanctuary. Let such a person be held anathema and receive no forgiveness until the book is returned. So be it, Amen! And anyone who removes these anathemas, digitally or otherwise, shall himself receive them in double.

KUL TIT KLA

هُكُمْ أَوْسُلُمُ الْمُحَالِمُ مُكَا أَوْسُلُمُ الْمُحَالِمُ الْمُحَالُونُ الْمُحَالِمُ الْمُحْلِمُ الْمُحَالِمُ الْمُحَالِمُ الْمُحَالِمُ الْمُحَالِمُ الْمُحْلِمُ الْ

Stimme des Hirten

Geistliche Abhandlung über die Erkenntnis Gottes und das Studium der Heiligen Bücher

صَبَّحُهُمُ وَصُنَّى صُنِ الْمِسَالِكَةُ مَ أَكُ مَوْمُلًا فَيْنَا وَمُعْلَلًا فَهِ مُنْكُ مُ مَا اللّهِ مُنْكُلًا هُوزَنَا وَمُوكُم مَا اللّهُ وَمُنْكُم مُراسًا وَزَعْمًا هُونَا وَمُرالًا هُوزَنَا وَمُراسًا وَزَعْمًا هُونَا وَمُراسًا وَرَعْمًا هُونَا وَمُراسًا وَرَعْمًا هُونَا وَمُراسًا وَمُراسًا وَرَعْمًا مُونَا وَمُراسًا وَرَعْمًا مُونَا وَمُراسًا وَرَعْمًا مُونَا وَمُراسًا وَمُراسًا وَرُعْمًا مُونَا وَمُراسًا وَمُراسًا وَرُعْمًا مُونَا وَمُراسًا وَرُعْمًا مُنْ مُرَاسًا وَمُراسًا وَمُرَاسًا وَمُراسًا وَمُنْكُمُ وَمُ اللَّهُ وَمُراسًا وَمُراسًا وَمُواسًا وَمُواسًا وَمُعْمَا وَمُواسًا وَمُوسًا وَمُوسًا وَمُوسًا وَمُوسًا وَمُوسًا وَمُوسًا وَمُوسًا وَمُوسًا وَمُعْمَا وَمُوسًا وَمُوسُولًا وَمُوسًا وَمُعْمَالًا وَمُوسُولًا وَمُوسًا وَمُوسُولًا وَمُوسُولًا وَمُوسُولًا وَمُوسُولًا وَمُوسُولًا وَمُوسُولًا وَمُوسُولًا وَمُوسُلًا وَمُعْمَالًا وَمُوسُولًا وَمُوسُولًا وَمُوسُولًا وَمُوسُولًا وَمُوسُولًا وَمُوسُولًا وَمُوسُلًا وَمُوسُلًا وَمُوسُلًا وَمُوسُولًا وَمُوسُولًا وَمُوسُولًا وَمُوسُولًا وَمُوسُولًا وَمُوسُلًا وَمُوسُلًا وَمُوسُلًا وَمُعْمُولًا وَمُوسُلًا وَمُوسُلًا وَمُوسُولًا وَمُعُمُولًا وَمُوسُلًا وَمُعْمُولًا وَمُوسُلًا وَمُوسُولًا وَمُوسُلًا وَمُوسُلًا وَمُوسُلًا وَمُوسُلًا وَمُعْمُولًا وَمُعُمُ وَمُوسُلًا وَمُوسُلًا وَمُوسُلًا وَمُعُمُ وَالمُعُمُ وَالمُوسُلُولًا وَمُوسُلًا وَمُعُلِّلًا وَمُعُلِّا وَمُعُلِّلًا وَمُعُمُ لِمُوسُلًا وَمُوسُلًا وَمُوسُلًا وَمُوسُلًا وَمُوسُلًا وَمُوس

Seine Heiligkeit Mor Ignatius Zakka I.

Patriarch des apostolischen Stuhls von Antiochien und dem ganzen Osten, Oberhaupt der universalen syrisch-orthodoxen Kirche

مَكَدُنُهُ أَه وَمُنِهُ فَيَكُهُ وَهُنَّهُ مُ مَّكُمُ مُ مُكِلُم كُلُم مُلِّلُم مُلِّلُم مُلِّلُم مُنافِقًا وَمُنْ وَعُلُم مُنافِقًا وَمُنْ وَعُلُم اللَّالِمُ مُنافِقًا وَمُنْ وَعُلُم اللَّهُ مُنافِقًا وَمُنافِقًا وَمُنافِلًا وَمُنافِقًا وَمُنافًا وَمُنافِقًا وَمُنافِقًا وَمُنافِقًا وَمُنافِقًا وَمُنافِق

Seine Eminenz Mor Philoxenus Mattias Nayis

Erzbischof und Patriarchalvikar der Erzdiözese Deutschlands

KUL TIT KLA

مُحكِدًا وَمُسُكُم وَكُو مُبْكِدًا وَمُسُكُم وَكُولُ مَرْمَعُا

هُم حَمْنِه فَـكُنه حَمْمُاهِ مُلَمَّاهِ مُلَّمَاهِ مُلَمَّاهِ مُلَّمَاهِ مُلَمَّاهِ مُلَّمَاهِ مُلَمَّا

Stimme des Hirten

Geistliche Abhandlung über die Erkenntnis Gottes und das Studium der Heiligen Bücher

von Seiner Eminenz Mor Philoxenus Mattias Nayis

Buchtitel

مع حلاحا

Stimme des Hirten: Geistliche Abhandlung über die Erkenntnis Gottes und das Studium der Heiligen Bücher

مُلا وَزُحنا: مُحكُا وَمُسُكُا وَحُسُا عُرِحُمُهُ وَكُولُ مِنْ عِلْ وَهُو كُتُلُ وِحُمُثُلُ وَحُمُثُلُ

Verfasser

حلاهط

Philoxenus Mattias Nayis مُذِد قُـكُهُ وَهُـنَاهِ مُلَاهِ تَأْلِمُ اللَّهِ اللَّهِ عَلَيْهِ مُلَّاهِ مُلَّامِ اللَّهِ اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللَّهِ اللَّهُ اللَّهُ اللَّهِ اللَّ

تعجدنهال وله وهمل Übersetzung und Layout معجدنها

JUGEND · Laway

Druck مهددها

Karina Karlata

Giessen | 0049 (0)641-3011110 | www.aramdruck.de

مدل میل جب Februar 2014

KUL TIT KLA

هُ حَكُمُ ا وَ مُسْلِمُ ا وَ حَدِي اللَّهُ وَ اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ ا وَهُ وَهُمْ اللَّهُ ال حَرِ كُور مُه كُولُنا حَمْسُنا لا هُكَهُ حِدُنا بِهُ كَلِ سُنْهُ وَمُكُلِ الْكُورِ وَمُحُلًا حَبْنِ الْ هُكَهُ الْكُورِ وَمُحُلًا حَبْنِ الْكُورُ وَمُحُلًا حَبْنِكًا أَنْ لَمُحُولًا الْكُورُ وَمُنْكًا أَنْ مُحَكُلًا أَنْهُ مُحَدُلًا أَمْنِينَا وَمَعْنَظًا وَمُعْرِوب بِمُعْنَا أَكُونِ وَمُعْلَلًا أَكُونِ وَمُعْنَا أَكُونِ وَمُحْكُلًا أَنْهُ وَمُحَكُلًا أَنْهُ مَعْدَلًا أَكُونِ وَمُحْكُلًا أَنْهُ وَمُحْكُلًا إِنْهُ وَمُحْكُلًا إِنْهُ وَمُحْكُلًا إِنْهُ وَمُحْكُلًا أَنْهُ وَمُكُلًا أَنْهُ وَمُحْكُلًا أَنْهُ وَمُعْلِكًا اللَّهُ وَمُحْكُلًا أَنْهُ وَمُحْكُلًا أَنْهُ وَمُعْلًا أَنْهُ وَمُحْكُلًا أَنْهُ وَمُحْلًا أَنْهُ وَمُحْكُلًا أَنْهُ وَمُحْكُلًا أَنْهُ وَمُحْكُلًا أَنْهُ وَمُعُلِكًا أَنْهُ وَمُحْكُلًا أَنْهُ وَمُحْلًا أَنْهُ وَمُعْلًا أَنْهُ وَمُحْلًا أَنْهُ وَمُحْلًا أَنْهُ وَمُحْلًا أَنْهُ وَمُحْلًا أَنْهُ وَمُعُلِكًا أَنْهُ وَمُحْلًا أَنْهُ وَمُحْلًا أَنْهُ وَمُحْلًا أَنْهُ وَاللَّا اللّهُ وَاللّهُ وَاللّهُ وَاللّهُ وَاللّهُ وَلَا اللّهُ وَاللّهُ وَاللّهُ وَاللّهُ وَاللّهُ وَلَا اللّهُ وَاللّهُ وَاللّهُ وَلِمُ وَاللّهُ وَلَا اللّهُ وَلِمُ وَاللّهُ وَلَا اللّهُ وَاللّهُ وَلَا اللّهُ وَاللّهُ وَاللّهُ وَاللّهُ وَلِمُ وَاللّهُ وَلِمُ وَاللّهُ وَاللّهُ وَلِمُ وَاللّهُ وَاللّهُ وَاللّهُ واللّهُ وَاللّهُ وَاللّهُ وَلِمُ وَاللّهُ وَاللّهُ وَلِمُ وَاللّهُ وَاللّهُ وَاللّهُ وَاللّهُ وَاللّهُ وَلِمُ وَاللّهُ وَلَا وَالِمُ وَاللّهُ وَلِمُ وَلِمُ اللّهُ وَلِمُ اللللّهُ وَلَا اللّهُ وا

ا مُعكِلًا مُعازُنًا وِكُ أَه وَسًا وَوَسُا وَوَسُا - قَكُه مَا مُرْسَالًا، مُعامِزًا عِي

اِنْعُل اِبْرِعُونُ وَ مَهْ هُوَ وَ بُلْكُونُ وَ الْكُونُ وَ الْكُونُ الْكُونُ الْكُونُ وَ الْكُونُ وَالْكُونُ وَ الْكُونُ وَ الْكُونُ وَ الْكُونُ وَ اللّهِ وَاللّهِ وَاللّهُ اللّهُ الللّهُ اللّهُ الللّهُ اللّهُ الللّهُ الللّهُ اللّهُ الللّهُ اللّهُ الللّهُ اللللّهُ اللّهُ اللّهُ اللّه

بك. ﴿ أَوْمِنَا لَا: ﴿ وَمُنْا لِلْهِ الْمُ

المائد ال

⁺ مُعلمُلا س:مد.لا

قَحكُمُا بِهِكُوا آلْمُهُوَّجُ كَي بِسِّي نَسْا حُن هَوْ الْسَلَمُ فَي هُكُوا كُولُ الْمُهُ وَالْمُكُمُ وَالْمُكُمُ وَالْمُكُمُ الْكُولُ وَالْمُكُمُ وَاللَّهُ وَالْمُولِ وَاللَّهُ وَاللَّهُ وَاللَّهُ وَاللَّهُ وَاللَّهُ وَاللَّهُ وَاللَّهُ وَاللَّهُ وَاللَّهُ وَالْمُولِ وَالْمُولِ وَاللَّهُ وَاللَّهُ وَالْمُلِكُمُ وَلَا وَاللَّهُ وَالْمُولِ وَاللَّهُ وَالْمُولِ وَالِمُ وَاللَّهُ وَاللَّهُ وَاللَّهُ وَالْمُولِ وَالْمُولِ وَالْمُلِ

وَ يُعِ مُلَمِنًا وِيُلا وَسَعُمْ عُولُونًا

ره: ٥ كِنْدُهُ ٥

⁷ ئۇشۇ 7

المحكم المناكرة

وَحَوْدِهُو حَصَّدِهُو جَمَّهُ بِيْهِ بُوهُ وَصِنْعُلَّ هُوهُ وَهُلًا ثَعِ الْكُولُ وَاللَّهُ اللَّهُ اللْمُعْمِلِي اللْمُعْمِلِي اللْمُل

أَنْ مَ حَمَّرُ ثُمْ أَا ضَحَمَّ حَلَّمُ اللهِ وَ هَ الْمُمُ حَبَّمُ اللهُ وَجَهُ اللهُ وَجَهُ اللهُ وَمُلَّمُ وَهُمُ اللهُ ا

المناس ال

الْمُلُمُّ الْمُنْ الْمُ

الله وُوهَ مِنْ اللهِ المِلْمُ المِلْمُ المِلْمُ المِلْمُ اللهِ اللهِ اللهِ المِلْمُ المُلْمُ المُلْمُ المُلْمُ اللهِ اللهِ اللهِ اللهِ المِلْمُلِي المُلْمُ المِلْمُ المِلْمُلِي المُلْمُلِي المُلْمُلِي المُلْمُلِي ال

ەڭدۇنىڭا، ەڭھۇرۇئا خىھ، ھىڭ، ەدۇۋى بۇۋى لمۇھكا ھەل، كۇھا ۋاللىگ كىدىگە:

مُدِح كِمُا وَحِمُا وَكُوا:

ا: سَا مَع حَلُمُ هُمَا حَلُنَا أَهِ مُحَدَّ خَصِنَ الْمُوهِ اللّهِ وَمَحُدُ مَع الْمُولِ اللّهِ وَالمُعُودِ اللّهِ وَالمُعُودِ اللّهِ وَالمُعُودِ اللّهِ وَالمُعُودِ اللّهِ وَالمُعُودِ اللّهِ وَالمُعُودِ اللّهِ وَالْمُحَدِّ اللّهِ وَالْمُحَدِّ اللّهِ وَالْمُحَدُّ اللّهِ وَالْمُحَدِّ اللّهِ وَالْمُحَدِّ اللّهِ وَاللّهُ وَالّهُ وَاللّهُ وَا الللّهُ وَاللّهُ وَلّهُ وَاللّهُ وَاللّهُ وَاللّهُ وَاللّهُ وَاللّهُ وَاللّهُ وَاللّ

بـ: ٧ : ٥: ١٥ : ٥٠ من مُصْفَعْ جِناكُ عَمْلُ عَالَم عَمْدُ حِناكُ ١٥ اللهِ عَمْدُ اللهِ عَلَى ١٥٠ اللهُ عَمْدُ اللهُ اللهُ عَاللهُ عَمْدُ اللهُ عَاللهُ عَمْدُ اللهُ عَمْدُ عَمْدُ اللهُ عَمْدُ اللهُ عَمْدُ اللهُ عَمْدُ عَمْدُ اللهُ عَمْدُ اللهُ عَمْدُ اللهُ عَمْدُ عَمْدُ عَمْدُ اللهُ عَمْدُ عَمْدُ عَمْدُ عَمْدُ عَمْدُ عَمْدُ عَمْدُ عَالِهُ عَمْدُ عَمْدُ عَمْدُ عَمْدُ عَمْدُ عَمْدُ عَمْدُ عَمْدُ عَالْمُ عَمْدُ عَمْدُ عَمْدُ عَمْدُ عَمْدُ عَمْدُ عَمْدُ عَمْدُ عَالْمُعُمْدُ عِلَا عَالِمُ عَمْدُ عَمْدُوا عَمْدُ عَمْدُ عَالِمُ عَمْدُ عَمْدُ عَمْدُ عَمْدُ عَمْدُ عَمْدُ عَمْدُ عَمْدُ عَا

المُنامُلُ اللهُ اللهُ

هُدُوه کُوه کُولاً بُحِدَباًه ، مُحَدَبه کُوه کُوه کُوه کُوه کُوه بُولاً نُوه مُلاً حَالًا مُحَدَّد مَا الله مُلاً عَلَى الله مُلاً مُحَدَّد مَا الله مُحَدِّد مَا الله مُحَدَّد مِحَدَّد مَا الله مُحَدَّد مَا الله مُحَدَّد مِحَدَّد مَا الله مُحَدَّد مِحَدَّد مَا الله مُحَدَّد مِحَدُّد مُحَدُّد مِحَدُدُوع مُحَدُّد مِحَدُّد مِحَدُّد مِحَدُّد مِحَدُّد مِحَدُّد مِحَدُ

٥١٠٣ ﴿ حَصْماً اللهِ الْمَارِيّ وَهَا مَالَ الْمَارِيّ وَهَاكُمْ الْمَارِيّ وَهَاكُمْ الْمَارِيّ وَهَا الْمَارِيّ وَهَا الْمَارِيّ وَهَا الْمَارِيّ وَهَا الْمَارِيّ وَهَا الْمَارِيّ وَهَارِيّ وَهَا الْمَارِيّ وَهَارِيّ اللّهِ اللّهِ اللّهُ وَلَى اللّهُ وَلَيْكُمْ وَلَيْ وَاللّهُ وَلَى اللّهُ وَلَيْ اللّهُ وَلَى اللّهُ اللّهُ وَلَى اللّهُ وَلَى اللّهُ وَلَى اللّهُ الللّهُ اللّهُ الللّهُ اللّهُ اللّهُ اللّهُ اللّهُ اللّهُ اللّهُ اللّهُ اللّهُ اللللّهُ الللّهُ اللّهُ اللّهُ اللّهُ اللّهُ اللّهُ اللّهُ اللّهُ الللّهُ الللّهُ اللّهُ اللّهُ اللّهُ اللّهُ اللّهُ اللّهُ اللّهُ الللّهُ اللّهُ اللّهُ اللّهُ اللّهُ اللللّهُ الللللّهُ الللّهُ اللّهُ اللّهُ اللّهُ الللللّهُ الللللّهُ الللّهُ اللّهُ الللّهُ

سُتَّا قَامَّهُ کُه هُکُم فَی اُنْ اَلَ مُوهِ وَنَعِمًا مُوهُ مَنَّا کَهُ مَکْمَا اِنْ مُعلَّمُ اِنْ مُعلَّمُ ا وسُتَّا حَفِی اُن آر آر آر آرا نُحمًا (حسَّقًا) آه مُعلَّمُ اِنْ مُعلَّمُ الْمُعْلِمُ الْمُعِلِمُ الْمُعْلِمُ الْمُعْلِمُ الْمُعْلِمُ الْمُعْلِمُ الْمُعِلِمُ الْمُعْلِمُ الْمُعِلِمُ الْمُعْلِمُ الْمُعْلِمُ الْمُعْلِمُ الْمُعْلِمُ الْمُعِلِمُ الْمُعْلِمُ الْمُعِلِمُ الْمُعْلِمُ

المُناقُلُ اللهُ ا

¹⁸ مِّنْ وَاللَّهُ اللَّهُ اللَّاللَّا اللَّهُ الللَّا

(حُسهُمهُا) أَحْبَ سُتَا بِلَكَمَّهُا هُوَلَا حَوْهُ): أَمَّوَ هُولَا وَلَيْ وَاقْعُ هُولًا الْمُوهُ وَاللَّهُ وَالْمُحَلَّا وَلَى هُمَا اللَّهُ اللَّهُ وَمُكْلِهُ اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ وَمُكْلِهُ اللَّهُ اللَّ

لُهُ بُرِيْنَ وَهُنِهِ أَوْنِم ثِرِ رِحُا وِنُونِهِ مُوهِ أَلْهُ الْكُولِ مُلْمَوْهِ أَلْهُ الْكُولِ وَلَيْمُ الْمُنْكُلُا كُور قُلْلا كُتِلُائِلاً وَيَعْلَى اللَّهُ الْمُكْلِلِ الْمُنْكُلِ الْمُحْكَى مُحُونًا لِمُؤْمِلًا وَمُعْلَى الْمُنْكُلِلْ الْمُحْكَى مُحُونًا الْمُونُلِلِ الْمُحْكَى اللَّهُ الْمُحْدُولُلُ اللَّهُ الْمُعْلِقُلِي الْمُعْلِي الْمُعْلِقُ الْمُلِلْمُ اللَّهُ اللَّهُ الْمُعْلِقُولُ الْمُنَالِمُ الْمُعْلِمُ اللَّهُ الْمُعْلِمُ اللَّهُ الْمُعْلِمُ اللَّهُ الْمُعْلِقُلْمُ اللَّهُ الْمُعْلِمُ الْمُعْلِمُ اللَّهُ الْمُعْلِمُ الْمُعْلِمُ اللَّهُ الْمُعْلِمُ الْمُعْلِمُ الْمُعْلِمُ الْمُعْلِمُ الْمُعْلِمُ الْمُعْلِمُ اللْمُعْلِمُ الْمُعْلِمُ الْمُعْلِمُ الْمُعْلِمُ اللْمُعْلِمُ الْمُعْلِمُ اللْمُعُلِمُ اللَّهُ الْمُعْلِمُ الْمُعْ

¹⁹ سأت مُامِنًا سَبِّحِهُمْنَا اللهُ

²⁰ سَاْت مُعَوَّمُنَا وَجِ:هِ ﴿ أَوْمِنَا بِ:١؛ لَا:كَي؛ كَوَ:كُمَّ / شَامَّلُ الْمَارِ؛ بِ:٠٠ كَرَبُوا مِنْ وَمِنْ الْمُرَا مِنْ اللهِ اللهُ اللهِ اللهُ اللهِ اللهِ اللهِ ا

²¹ گُومًا ١٠:حا

حَمْدًا مُكُدُا إِذْ أَوْلُوهُ الْمُسْعِرُ الْمُكُمُا حَمْدًا حَمْدًا حَمْدًا حَمْدًا

²³ سأد ا مُفرَّعلاً لما انط

كَلَّهُ هِ هِ وَهُ إِنَّهُم كُملَّمَ اللهُ وَهُ كُلِ هُ الْ اللهُ الْ اللهُ ا

وَانَوْهُ وِنْسَأَا وِتُهُعُلُا هُ وَوْسُا لُا صَحِعْزُا حَدِّكُمْ لِلْمَقْهُاهُ وَهُمُا كُلُمْ فَوَمُّلًا مُحْكُمْ لِلْمَا حُمْلُا كُلِمْ وَلَا حُمْلُا كُلِمُ وَمُنَا وَهُمُلًا كُلِمُ وَمَ حَفَرُلاً وَمُسُلُنَا وَحَمْلُا كُلِمُ وَمَ مُخْلِمُ الْمَحْمِ وَهُرُا وَهُمُلًا كُلِمُ وَمِ حَفْرُلاً وَمُلِمًا لِمُلِمُ فَي وَهُرُا وَمُنْكُلُا وَمُولِمُ اللَّهُ مِنْ وَلَيْ اللَّهُ مِنْ وَمُولِمُ لَمُ اللَّهُ مِنْ وَمُولِمُ لَمُ اللَّهُ مِنْ وَلَيْ مُولِمُ اللَّهُ مِنْ وَلَيْ وَمُلِمُ اللَّهُ وَمُلِمُ اللَّهُ وَمُلِمُ اللَّهُ وَمُلِمُ اللَّهُ وَمُلِمُ اللَّهُ وَمُلِمُ اللَّهُ وَمُنْ وَلَيْكُمُ اللَّهُ وَمُلِمُ اللَّهُ وَمُلِمُ اللَّهُ وَمُلِمُ اللَّهُ وَمُلِمُ اللَّهُ وَمُلِمُ اللَّهُ وَمُلِمُ وَلَيْكُمُ اللَّهُ وَمُلِمُ اللَّهُ وَمُلِمُ وَمُولِمُ اللَّهُ وَمُلِمُ اللَّهُ وَمُلِمُ وَمُولِمُ اللَّهُ وَمُلِمُ وَمُولِمُ اللَّهُ وَلِمُ اللَّهُ وَمُلِمُ وَمُولِمُ اللَّهُ وَمُلِمُ وَلَى اللَّهُ اللَّهُ وَمُلِمُ وَمُولِمُ اللَّهُ مِنْ وَمُولِمُ وَمُؤْلِمُ وَمُولِمُ وَمُؤْلِمُ ومُؤْلِمُ وَمُؤْلِمُ ومُؤْلِمُ مُولِمُ اللْمُولِمُ ومُؤْلِمُ ومُؤْلِمُ مُولِمُ ومُؤْلِمُ مُولِمُولِمُ المُعْلِمُ ومُؤْلِمُ مُولِمُ المُولِمُ ومُولِمُ المُولِمُ المُولِمُ المُولِمُ المُولِمُ المُولِمُ المُولِمُ المُولِمُ المُولِمُ المُولِمُ المُعْمِلِمُ المُعْمُولِمُ المُعْلِمُ المُعْلِمُ المُولِمُ المُعْلِمُ المُعْلِمُ المُعْلِمُ المُعْلِمُ المُعْلِمُ المُعْلِمُ المُعْل

ه- بنب لَيْكُونُ مَنْ أَكِا

رَمْ اللّٰ اللّٰهُ اللّٰمُ اللّٰمُ اللّٰهُ اللّٰمُ اللّٰهُ اللّٰهُ اللّٰمُ اللّٰمُ اللّٰمُ اللّٰمُ اللّٰمُ اللّٰمُ اللّٰمُ اللّٰمُ اللّٰمُلّٰمُ اللّٰمُ اللّ

مُن خُفُون أَن حَرِ حَلْحَلُه أَوْهُمِهِ هُكُالُو حَفْون وَي الْمُ قُهُم ثُكْمًا زِحِهُم وَهُا كُل هُمُّةُكًا وَقُنُ كُل ثُلا هُذَا كُي حبر مُلعبَّه وي، وُكِنًا أِل مُعدسُنَ بِاحْدَا وَعَيه أَحُل وَالمَسْمَةِ خُصِفُهِ أَل وِتُصِمُّوكُ وَ خُمُل هِ ثَمَّكُ وَ قُلوَّا. خُسرُا شَى اشْتُلُا (لَاحَقُكُلُا زُحُهُكُنُكُا) أَهِدُس وِهُدُنُا حَلَّم دُه: «وُثْعَا مُهُمَّا وِسُرِ حَمَّدًا حَسُرِ مُثَلَادًا وِثْنَ وَهُمَا وَاسَدًا صَدَيْلًا ويُود كُن حِكْمُا كُدِيُّهُ حِكُمُا مَنتِم، يُومُا وَلِأَوْجِ لُهُ وَ وُهَا كَلْزُحِ أَنْنَا هُزُنْوًا أُف هُفُنْوًا صُرَفِيهِ وَحُدُوهِ فُكِنْنَا كُرُنِينَا، وُهُمَا مُحْمُمُ وَلِمُكُمُّا كَهِكُتُنَا لِمُكُمًّا وِحْمَمَ شَيْسُلُ، مُحْمُمُ وَاوْحِكُمُ وُصَا لَاوْحِكُا أُهُ كَيْكُتُصَهِّلَا مُوصًا وَسُعِمًا وُثُعَا حَسُعُم حَلَّة كُي، عُومُا وَمِمُا وُثُمَا كُعَةُقًا وَمِمُا يُقَاد مُومُا وِمُحمُا وُثَمَا كُمِعُّةُ تُ كُم مُحِكًا حَلْتًا هُكُّبُكُزُ مُكِفُتُهُ مِ مُحَكًا حَلْتًا هُكُبِكُرُ مُكِفُتُهُ مِ مُحَكًا حَلْتًا هُ الحَبِّز كَهِ ٥ وَعُلَا شَعِمُ وَعُلِّ حِبْنَ الْمِا أُولِمُا مُحَكَّمِ وَهُه مُبُّهًا كُدِنُ جُهُا شِي هَدُوهُ مِن هُاكُ مِنْ مَاكُ كُونُ مِنْ مُعَلِّم اللَّهُ مِنْ مُعَلِّم اللَّهِ مِنْ أُهَ مُنَّوعًا إِنَّ مَحزًا وُكِنَا عُكُو مُرْبِ مِفْصِ وَوُا حَمَّرُ خَلَ مُرَّبِعُا

الْمُسْمَقُ لِمَا الْمِنْ الْمُنْ الْمُنْ عُقَمَا الْمُنْ عُلِمَا الْمُنْ عُلِمَا الْمُنْ عُلِمَا الْمُنْ عُلِمَا الْمُنْ عُلِما اللَّهِ اللَّهِ عَلَيْهِ اللَّهِ عَلَيْهِ اللَّهِ عَلَيْهِ اللَّهِ عَلَيْهِ عَلَيْهِ اللَّهِ عَلَيْهِ عَلَيْهِ عَلَيْهِ اللَّهِ عَلَيْهِ عَلِيهِ عَلَيْهِ عَلِيهِ عَلَيْهِ عَلِيهِ عَلِيهِ عَلَيْهِ عَلَيْهِ عَلِي عَلِيهِ عَلِيهِ عَلِي عَلِي عَلَيْهِ عَلَيْهِ عَلِيهِ عَلِي

لُم مَع هَمُّة تَهُمَّ هُدُهُ كُل مَكْلِل كَلِ كَمْلَؤُمُنَّهُ دَهُ إِلَّا لَهُ مَكْلًا مِكْلًا مِكْلًا مِكْلًا مِكْلًا مِكْلُونُ مَا كَنُهُ مَا لَكُونُ لَا يَعْدَلُونُ مِنْ اللّهُ مِكْلُو مِنْ اللّهُ مِكْلُونُ مِنْ اللّهُ مَنْ اللّهُ مِنْ اللّهُ مِنْ اللّهُ مِنْ اللّهُ مِنْ اللّهُ مِنْ اللّهُ اللّهُ مِنْ اللّهُ مِنْ اللّهُ اللّهُ مِنْ اللّهُ اللّهُ مِنْ اللّهُ اللّهُ اللّهُ مِنْ اللّهُ الللّهُ اللّهُ اللّهُ اللّهُ اللّهُ اللّهُ الللّهُ اللّهُ الللللّهُ اللّهُ اللّهُ اللّهُ اللّهُ الللّهُ اللّهُ اللّهُ الللّهُ الللّهُ الللّهُ اللللّهُ

أَنْ إِنْ أَمْ وَهُ أَمْا وُصِعُلْ وَصُفَّا صُلَّا مِنْ كُنَّ كَلْمُحَتِّ ةُوزُمُلًا مُزْبِعُ كَفَرَبُنَا مُرْبُمُا وَثُلًا هُرُنُكُمُا حِفُوزُكُا كُونُا حَكَمُنًا هُوزِئُنَا كُم لُح هُن قُوكُوهِ أَب وِهُرْهِ هُم حَدْ أَهُوْرٍ، هِنُهُوْ كُلْ الْكُرُقُ لُمُ قُازًى صَرِحًا 27 مِنْ وَبِ هِفَلْمِنْ وِسُنُد وَهُ ٥ وَهُ إِثْمُ أَهُ كُنُّوا أَهُ كُنُّوا أَهُ مِرْكِئُنَا نُعُوهُمُنَا أَمِنًا وِهَلَازُمِعُ زِيفُهُم مِعْلِ وَمُرِبًا صِنْقًا وَهُرَدًا وِكِهُرُبِ، وُهِرُبُولَ كَهُنّا صُونِئُا أَسْلَمُ وَلَهُ وَلَهُ وَلَهُ وَلَا مِنْ مَعْلًا وَمُرِئًا مُلَّمَ مُؤْسِدً كُوهُمّا وَكِرَهُم أَحِنًا كَ حَلَّحَكُم هُنَا أَهُم حَسَّهَا وَهُمُنَّا مَّهُ أَسًا وُحِزَّدُ كُي كُمُ لُكُمْ أَحِنًا مُحَسِّدُ كَهُ كُي مُثَّا وقُوزَمُنَ كُم وَرِّكُ. أَى إِنْمَ لُا هِمْ مِنْ كَوْكُمِ، هِمَاكُمْ لُوهُ مِنْ مِنْ الْمُ مُعَاكِمِنْ كُه وَابِ أَكِي صُرْحِ فَنِئُلًا وَاهَ لِي كُنُهُ وَحُلُقًا مُرْجَعًا مُعَالًا مُعَلًا مُعَالًا مُعِلًا مُعَالًا مُعْلًا مُعِلًا مُعْلًا مُعْلِمًا مُعْلًا مُعْلِمًا مُعْلِمًا مُعْلِمًا مُعْلِمًا مُعْلِمًا مُعِلًا مُعْلِمًا مُعْلِمًا مُعِلًا مُعْلِمًا مُعِلًا مُعْلِمًا مُعِلًا مُعِلًا مُعْلِمًا مُعِلًا مُعْلِمًا مُعِلِمًا مُعِلًا مُعْلِمًا مُعْلِمًا مُعْلِمًا مُ كُمْ مُ صُكُمْ اللَّهُ (وَمَعَدُن تُهُ مِنْ اللَّهُ مُلْمِدُنُ) وَوُحَد كُي حَسْر أَلْوُلْ وَكُلُّ مِنْ أَحِنُلْ؟ شُوحُنُلًى أَحِزُّ مِنْ مِنْ اللَّهِ وَلَا أَهِمُ كُلَّ حَهُ كُم مُرْحِ حَبُّفُ هُذَا كُمُأَتَّا مُنْ الْمُعَا وَلَا تُعَاوُنًا، وَالْم مَّحِ وِلَا هُوه حِثَا هِوه حِقُوزُمُنِه خُحَمَّىنُا وُاقِلًا أَهِمُّكُ وَكُونُوا تُحَكُّا أَلَيْدُ كُولًا مُثَارًا مُثَارًا مُثَارًا

الله الله الله الله الله الله على الله

٥٥٥ حاريا هماها على حكستها المحاركة الله المحرفة المح

لُح بُكِيلٌ هُ مُحكَّدَا وَلَا تَكِيلُ وَ مُحكَّدُ الْ وَوْوَهُ مَا مُكِيزُاً لَكُوهُ مَن مُكِيدًا مُحكَلًا مُحكَلًا مُحَدِّ مَنْ الله مُكلًا مُحَدِّدًا مُحَدِّدًا الله مُكلًا الله مُكلًا المُحدِّدُ الله الله مُكلًا الله

سنا رعنه سفيً 28

صُرْح مُنا كَا هُكَم ولًا مَفْضَ مُحَرِّزِهُم وَهُ حَفَيْنَا؟ أَحْ أَلْمُبُهُ مُ لِلْ صِرْبِ وَهُ وَثُمُّونَ كُمُدُّدًا أَر هُكُنَّا كُرُا جُرِحِهُ أَنْ وَهُمَ إِنْ الْحُلُمُ وَمُولِ الْحُمْ وَالْمُ الْحُمْ وَالْمُ مُوفِقِ الْحُمْ وَالْمُ حقنئلًا، كُر بُح أَلَمُ كَرَبُهُ أَلَمُ الْمُحَدِي اللَّهِ هُم بُنْتِا وتُكفُّوهِ مُزِينًا وَحَمُّ حَمُّ اللهِ وَحَوْزِيهِ مُرِعُنًا مِزًا حَمَّاهُووْا هُ كُنا: ﴿أُصْبَا وَالَّىٰ أُهُوسَ وَلًا أُسَلِّمًا حَكَمُسِ أَلَّىٰ قُومِ شَعَ كُولًا ثَعَيُّ وَمُعَكَا وِكُومَدُكِ. > 29 مَرِ لُحُلَّمُ أَهِمُّكُ وْهِ أَلْمُا: حِمَّا هُم هُه أَسًا وِنَكُم كُه أَمَّا وِتَلْمَ كُه أَعِمًا وِتَلْمَ وثِكْرُونِم مُن وَنُا وَنِينًا حِدُونِ اللَّهِ وَأَنْ إِلْمُ الْحَدَ مِلْمُ عَنْسَ كُو لُا وَقُو كُو كُولُ أَسُلُ حَرُّهُا إِلَّا هُو أَسُلُ كُم حَبِّكُ ٱلْمُتُعِمْ حَبُوزُهُمْ بِكُ هُوْا ٱلْمُالِي ٥٥ هُوَا أَلْكُنُرُهُ أَحَةً لِمَا مُنْبَعًا حَفَرْنُنَا هِهُ وَكُنَّا مُرْبُعًا وَثُولُنَا وَهُ وَكُلُّنَا وَلَا اللّ سُكْمَا لِحُمِياً وِتَعْلَل كُمُنكُا حِقُمَعْتَهُم الْمُعدِينَ وَلُا تُعمدينَ وة و كَعِمْنُهُ مَ مُحِكُمُ اللَّهِ اللَّهُ ال

مُحدِّ حَالًا مُحدِّلًا مُحدِّلًا مُحدِّد اللهِ عَلَى مُحدِّلًا مَعْدَلًا مُحدِّد اللهِ اللهِ اللهِ اللهُ ال وْالْمَاوْصُبِ كُنْ هَا كُنْ شَي أَحِلًا وِكُوْهِ كُلُّ كَا خُونُكُمْ وَوُسِكُمُا وِلْمَعْوَرُكُو وَحَرِّهُم كَرِّحُولُ وَكُمُّو هُمِفًا وَوَوْهُ وَمُلَا وَهُوْ كُلَازُا وِلُّهُ وَكُحرُّ وَخُلِمْ وَهُوم شَرْمِ أَحُل وِهُهُ وَنُثَا وَكُنْلُمْ صَرِّفً عِلْمَ ٥٥٥ (كُزَّاه هُوزُنا كُحبُ أَوْزِهِكُم وَصِيَّ أَحُا وِيَهِمُا صلُّ اللَّهُ وَلَا شَعَارُهُ وَرَّا كُورُكُمْ وَلَا أَمُّ اللَّهُ مَا وَكُورُكُمْ وَتَعِلَّا أَنُّهُ) وَ أَلًا كُو لَى شَكِمُ اللَّهُ مُكِمُ شَكِمُ شَكِمُ اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ وِكُمُ لُكُ مُ اللَّهِ وَ وَهُ مَا أَنَّا وَمُحْصَانُكُمُ اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللّ كُم دُواسًا ورُحنًا وِهُونِهَا، حرِّبُول (وَحُلكِ كُلكُ مُل) مُوكفُلاً، أَوْسِعُكِم مُعُونُا، أُسِعُكِم كُوهُا، وسُقًا إِسَّالًا هُهُ تَأَلَّا وَهُو شَي قُحْهُ وَ سُحُرُومً لَ مُلَا تُه حُفُنًا هُ و خُحَمُنُنًا سُحُو هُه زُّهُ مُنْكُلُ وِهُ وَ مُجِنْكُ هُمُسِعَةُ سُلًا لُحِ شَحَ قُحَهُ مِنَ الْأَوْلَ وِكُحُكُمُ هُو يَجِفُولُا لَا هُنَّازًا كُم وَسُلًا وِهُوعُولُولُالَا، وَهُجِدُا يُولُولُهُ لَا إِنَّ مِكْمُ ا وكُكِعُنُّهُ أَلَى حَبِّر هُ وَإِل مُحِدُرُتُهُ أَل وكُكِعُنُّهُ أَلَى أَهِدُولًا صُرْمِ مُرْمِ حَمَّدَوْلًا مُرِّب وَنْحِ إِنْ كَشُورًا مُرَّبِعًا وَنَصْبُ حَمَّرَ حُنْهُم حُر مِفْتِ مِمْنَتُهُم صِكْنَهُم، وهُوْمُ أَلَم كُم حَمِيْهُوْه مُحكِدُه وَلِكُما لَهُ قَالًا هِنُما هُذِه مِنْكُم لِكُمامُنا كُر كَ الْمُنْهُ وَ مُعْارَةً لَكُ وَعَلَى مُعْرَدُهُ وَعَلَى اللَّهُ اللَّهُ وَمُعْرَالًا اللَّهِ اللَّهِ اللَّهُ اللَّا اللَّهُ اللَّا اللَّهُ اللَّهُ اللَّا اللَّهُ اللَّهُ اللَّا اللَّهُ الللَّهُ ال كه صمّع : ﴿إِنَّا كُم صمّع إِنَّا خُولُدُ وَانِ حلْحًا تُلمَّن وَحَدُه حَصَّمُوٰه مُرْح مِنْمَع إِنْا کُماُدُل.»

هُ كُم تُحِمْنَا بُكِ بُحْفُهِ أَهُ كَكُنُهُ أَنُهُ كُمُ وَهُمَّا مُوتُهُا مُوكِكُهُ أَنُهُ كُمْ بُوهُ وَهُمَّا مُعَمَّدُ مُعَمِّدُ مُعُمَّدُ مُعُمَّدُ مُعُمَّدُ مُعُمَّدُ مُعُمَّدُ مُعُمَّدُ مُعُمَّدُ مُعُمَّدُ مُعَمَّدُ مُعُمَّدُ مُعُمْ مُعَمَّدُ مُعُمْ مُعَمَّدُ مُعُمْ مُعْمُ مُعُمْ مُعُمُ مُعُمْ مُعُمْ مُعُمْ مُعُمُ مُعُمْ مُعُمْ مُعُمُ مُعُمْ مُعُمْ مُعُمُ مُعُمُ مُعُمْ مُعُمُ مُعُمُ مُعُمْ مُعُمُ مُعُمُ مُعُمْ مُعُمُ مُعُمُ مُعُمُ مُعُمُ مُعُمُ مُعُمُ مُعُمْ مُعُمُ مُعُمْ مُعُمُ

³¹ مُقكُمُنا 1:حس

حُومِكُ مُهُوكِتُهُمْ الْمُحَدِّمُ الْمُحَدِّمُ وَهُ الْمُعَدُّهُ وَهُ الْمُحَدِّمُ وَهُ الْمُحَدِّمُ الْمُحَدِيمُ الْمُحَدِّمُ الْمُحَدِّمُ الْمُحَدِّمُ الْمُحَدِيمُ اللّهِ اللّهُ الللّهُ اللّهُ اللّهُ اللّهُ اللّهُ اللّهُ ا

حَفَّهُ الْمُحَلِّمُ مَكُنَّ اللَّهُ الْمُحَلِّمُ الْحُمَّاتُ اللَّهُ الْمُحَدِّمُ الْمُحْدِمُ الْمُحْدِمُ الْمُحَدِّمُ الْمُحَدِّمُ الْمُحَدِّمُ الْمُحَدِّمُ الْمُحَدِيمُ الْمُحْدِمُ الْمُحْدُمُ الْمُحْدِمُ الْمُحْدُمُ الْمُحْدِمُ الْمُحْدِمُ الْمُحْدِمُ الْمُحْدِمُ الْمُحْدِمُ الْمُحْدِمُ الْمُحْدِمُ الْمُحْدِمُ الْمُحْدُمُ الْمُحْدُمُ الْمُحْدُمُ الْمُحْدُمُ الْمُحْدُمُ الْمُحْدُمُ الْمُحْدُمُ الْمُحْد

1: 5 000x 32

المنافعة عند المادي المادي

هُ وَمُنْ الْمُؤْمُ الْمُ وَمُعَالًا وَهُ وَمُعَالِدُ وَمُعَالًا وَهُ وَمُعَالًا وَمُعَالًا وَهُ وَمُعَالًا وَهُ وَمُعَالًا وَهُ وَمُعَالًا وَمُعَالًا وَهُ وَمُعَالًا وَهُ وَمُعَالًا وَمُعَالًا وَمُعَالًا وَمُعَالًا وَهُ وَمُعَالًا وَعُمْ وَمُعَالًا وَمُعَالًا وَمُعَالًا وَمُعَالًا وَمُعَالًا وَمُعْلًا وَمُعْلِمًا وَمُعَالًا وَمُعَالًا وَمُعَالًا وَمُعَالِمُ لَكُلِمُ وَمُعِلّمُ وَاللّمُ وَمُعِنّمُ لِمُعْلِمٌ وَمُعِنّمُ وَمُعِنّمُ وَاللّمُ مُعِلّمُ وَمُعِلّمُ وَمُعِنّمُ وَاللّمُ مُعِلّمُ وَمُعِنّمُ وَاللّمُ مُعْلِمُ وَاللّمُ مُعْلِمُ وَمُعِلّمُ وَاللّمُ مُعْلِمُ وَاللّمُ مُعْلِمُ وَاللّمُ مُعْلِمُ وَاللّمُ مُعْلِمُ وَاللّمُ مُعْلِمُ وَاللّمُ مُعْلِمُ وَاللّمُ مُعِلّمُ وَاللّمُ مُعْلِمُ وَاللّمُ مُعْلِمُ وَاللّمُ مُعِلّمُ وَاللّمُ مُعْلِمُ وَاللّمُ مُعْلِمُ وَاللّمُ مُعْلِمُ وَاللّمُ مُعْلِمُ وَاللّمُ مُعْلِمُ وَاللّمُ مُعِلّمُ وَاللّمُ مُعْلِمُ مِنْ مُعْلِمُ وَاللّمُ مُعِلّمُ مُعْلِمُ وَاللّمُ مُعِلّمُ وَاللّمُ مُعِلّمُ مُعْلِمُ وَاللّمُ مُعِلّمُ مِنْ مُعِلّمُ مِنْ مُعْلِمُ مِنْ مُعِلّمُ مُعِلّمُ مِنْ مُعِلّمُ مِنْ مُعْلِمُ مِنْ مُعِلّمُ مِن مُعْلِمُ مُعِلّمُ مِنْ مُعْلِمُ مِنْ مُعْلِمُ مِنْ مُعْلِمُ مِنْ مُعِلّمُ مِنْ مُعِلّمُ مِنْ مُعِلّمُ مِنْ مُعِلّمُ مِنْ مُعْلِمُ مِنْ مُعِلّمُ مِنْ مُعِلّمُ مِنْ مُعْلِمُ مِنْ مُعِمِلْ مُعِلمُ مِنْ مُعُلِمُ مِنْ مُعِلمُ مِنْ مُعِلمُ مِنْ مُعِلمُ مِنْ مُعِلمُ مِنْ وَمَا وَاصَّى عُلَّا تُه كُونًا كُونًا كُونًا كُونًا مُولًا حَقًّا حُرُى تُرِجِكُا وَمُقُوهِ، أَندُه وِكُه خُحِبُرا مُعَد كُه حَصُولًا وتُه حَفُنُا: وكُه حَقُّوزُكُمُا زُأَلًا كُنُهُ حَفَّدُلُمُا مِكْرُزُسُمُا وَكُولُ وَكُو وِثَكُورُ كُلُ دُنُو دُسِّ حِكُمُ الْمُعْلِمُ الْمُعَدِّلِ كُن . وكُو وِتُلَكِفُونُ أَبِ وِلْمُوْلَا كُوهُ صِكُواً اللهُ صُنَّواً وَلَمِدُوسِكُمُ الصَّاعِمُ الصَّاعِمُ ا مُعَى كُنه.» أَنْ أَدُد: «هَوْمَا أَمُّع حِفْزَنُنَا وَهُعِمَا أِحَاثًا وِلْمَاسُحُم وَلَمِثَا حِسُمُولًا وِسُوَهُدًا. > 38 وَجُودِكُا اِسْتُلُا أُصِّ: «قُوكُسُنُهُ فِي أَمُّسُلُا وَاوَهُنُولُا: مُوهُد كُل يَحِكُهُ. ةُ مِنْفُم وَ مِنْ فُكِهُ وَ كُحِدُونَ وَكُنُونَ وَاللَّهُ وَكُمُ وَهُكِمُا وِتُهُكُونُا. هِجُن شَهُمُحُا كُرُحِمُال هُكُهُم كُمُنا حَمْدَكُمال وَاهَا خَصْبِكُما حَبْكُما وَهُوال وَهُو وَزُثَا حَمَّ كُول خَلْكُهُا، وَاشْعِ كُه يُوهِ وِنُنَا هُنَا تُصِنَّا لِم يُعَمِّهِ ، مُعَازِّحِنًا حُه أُف وَسِكِمًا وَهُ كُلُولُ هُ وَهُ مِنْ اللهُ اللهُ عُولًا اللهُ عُولًا اللهُ عُولًا اللهُ عُولًا اللهُ عُولًا اللهُ عَلَى اللهُ عَلَى اللهُ عَلَى اللهُ اللهُ عَلَى اللّهُ عَلَى اللّهُ عَلَى اللّهُ عَلّمُ عَلَى اللّهُ عَلَى اللّهُ عَلَى اللّهُ عَلَى اللّهُ عَلَى ا مَالَهُ ثُلَا ثُعِي قُحَةَ جِ مُنْكُمُ الْ » عَنْمُ الْ » عَنْمُ الْ » عَنْمُ الْ

⁽سأت مأس) 36

³⁻ مُعامنًا هِمُ هُما

⁸⁸ أَيْ الْنِ إِنْ مِنْ مِنْكُمْ لَمْ الْمُكْرِفِي مُحْكُمُا

³⁹ مُعاصدًا هَمْ كُمْنا

وَدُر مُوهُد كُمِدُمُنُهُ وَهُونًا وَهَا وَهِ حُدِيًّا وَكُو نَرْوِ سنَّه، أُمِّز: «كُه يُمن قُل وِمُزَّا مِلْقًا؛ هُفَر أَهُ مُرِّعلًا مُنْإِنَا أَمْ وَمُنْا حَمُّتُا أَبِ وَكُلُّنَا وَالْمُ أَبِ وَكُلُنَا وَالْمَ أَبِ وَكُوهُ وَنُا ةُ الله وَرُجَا وِتَاكُو قُوهُمُا وَاللهِ وَكُوهُوهُمُا وَجُحِمُا تُحمُنا لُحمُناكُا ةُ الله وكرزُهُم وكُورُكُ وَوَلَيْكُم وَاللَّهُ وَكُم وَكُم وَكُم وَكُم وَكُم اللَّهِ وَهُو سُهُا وِمُحَدُقُهُ إِلَّا هُنَّهُ أَنِّ وَالْعَدِ هُم وَمُزَّدُوا وِهُوحِسًا هُزَّمُوا. وَحَسِّر مْعِ هُكُم يُسْفَا أَهُ حَفْظَهُم أَى ثَعْزًا هُوسًا حَرِّفُ لَكُمْ حَدُّ سُأَنِ. ﴾ وَسُوْل وَمُنْهُ هُمُا كُو قُل أَعلُا وِمُنْهَا مُحَمِّز وهُ وَهُ اللَّهُ وَهُ اللَّهُ وَهُ اللَّهُ وَهُ اللَّهُ اللَّالِي اللَّهُ اللَّالِي اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللَّالِي اللَّالِمُلَّا اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ ا وُزُّهُمْ وَتُهُمُ مِحُدِكُمِ كَهُدِهُا وِسُتَا زُّهُمُنُنَا وَمُنْتَا وَمُسُلِدًا وَمُسُلِدًا وَمُ وِ حُلِدُ مُعَالًا اللَّهُ اللَّهُ ﴿ هُلُا اللَّهُ الل قُومُعُا رُحِكُنَّهِ مُحَمَّا أَهُ صُنّا وه هُوكُلا رِهُنَا قَلَيُعُا. وَكُو كُمُومُوم وَقُوم خَلِمُوا وَمَرْحِكُما وِلًا شَكِحَدُا كُو هُواللَّهُ وَحَكَنهُ أَن وَى صَمَاكُنُمُ حَكَنهُ سُرُحًا وَحَدَدُ هُمِ أَلَوْهُ صُعَلَا. لُا يُهِ خُسُا وِفَي أَل هِمَالًا ه (ثَح) سُامًا هُممًا ولُا حُنْه وِهُونًا هِدُعِدًا وَثُم سُلمًا عُبُّحِكًا وِزُوسٍ، أَلًا أَبِ خَسْلًا حقَعَمًا فَهِ كُل خَسلُهُ وَيُوزًا حُنْ مَعَلًى هُوا وَاو أَمُّون كُسُر صْ مُزَّعْلِ: ولَّا وَلَا كُسِّبُنَا وِنُحِدًا مُبِّحِمًّا وِقَمْ صُعل بِّحِمُّ أَلَّا صها كَعَمُّوسِكُا وَبَكُوهُ وَقُلِي كُلُو وَلَا هُلَا وَلَا هُلَا أُوهِ مَا أَوْهِ كُونُا وَوْلَى سُرِّحُمُ لَ يُصَمَّونُهُ وَمُرْمِ سُكُو مُرْمِ سَفُونُهُ وَ اللَّهِ مُرْمِ سَفُونُهُ وَاللَّهِ اللَّهُ

هُنَا مُحَدُّا أَبِ أِنَّهُ مَ كُنْسَبُنَا مَكِّرُ أَدُ أَدُ كُو حَدُّا الْمُحَالِ اللهِ اللهِ اللهِ اللهِ اللهِ اللهِ اللهِ اللهِ اللهِ اللهُ اللهِ اللهُ الله

وقُكِرُهُ } أَكُونُا أُحسرُا كُلُوه وهَزُوه وأَوْزه كَازُعُمُا رِسُمًا وه وسَتَا وَهُ مُنْتَا وَثَمَا وَتَمَا وَتُمَا وَنُم إِنْمَ رَحِنُالًا وَمُعَلَّا قُومَةُ نُ كُهُا (حَفُزُهُمُّا بِسُوحًا بِكُمْ كُمُّا هَمُّنَا وَمُعَالِ مُكْمُا هُكُم وعد أنه الله أنه المعدِّل أنه أنه والمعدِّل المعدِّل المع وَسُلًا كُولُولًا (هُ اَولًا لُهُ وَ مُورَدُنَا وَزُدِسًا وَهُرُدُلُ) اللَّهُ مُدُدًا اللَّهُ الللَّهُ الللَّا لَلَّا اللَّهُ اللَّهُ اللَّا اللَّهُ اللَّا اللَّا اللَّهُ الل كُمُّا هُكِي قُومَزُنَا كُسرًا رِدُه أُوهِسُمُّا قَامَٰ لُلهِ عُمْاً وتعمَّ وَالْحُرْهُ لِهُ وَالْمُستَلِ حُسكُما وُحسَقًا وحسَفًا وِزُوسًا، وُه أَنِ لِأَبْ إِلَّا مُوكِ مُ مُولِاً قُوكُنُا وَكُوكُنُا - خُدِّر مُقَاقًا كَ مِنْ اللَّهُ عَلَى ﴿ حَبِّ مِرْدَنُّ فَأَهُ كُلُو كُلُّ ا وَهُمُ مَا فُنُهُ لَى اللَّهُ كُلُّ ا وَهُم الْمُونُولَ ا ەمَنْهُ لَى وِحُەرْدُكُهُ وَقُارْمَهُ ٱلله حِكُا ثَعِلَى حَسُورِ وَمُكُلِ تنسعُنه و أَب وَحَقُونَ مُ شَوْدًا لا أَمْ اللهُ عَلَى اللّهُ عَلَى ا وَوْكِ مُعَمُّونَ مُنْكُمُ الْمُعَلِّلُهُ مُكُونِهِم وَسَقُمُونِ كُونًا شُوحًا حُحدُا حَهُا مُنْكُا (أَعْلُا وِثُوهُا أُفِي ثُوهُا لُحِنًا حَهُ، وَهِسُم وَهُ لَامِنًا وِنُهُ وَجُمِهُ وَ - خُلَا أَبِ صُحِ هُوْا صَّحِحْنُا أَمِنًا

ان د فهزه ان

ب- با خَصْنُهُ و على 43

⁴⁴ سأد أهمنا 1:

وحُبِّحِكُمْ أَرْسُخُهُ أَا لُهُمَّا وَهُمَّاكً وَيُهِمَّا لِلْسَانِا كَهُم وَكُمُا لُكُونُا كُونُهُ وَكُمُا لُكُونُا كُونُهُ وَكُمُا لُكُونُا كُونُهُ وَكُمُا لُكُونُا لُكُونُا لِكُونُا لَاللَّهُ مُنْ اللَّهُ اللّلَهُ اللَّهُ الللَّهُ اللَّهُ الللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ الللَّهُ الللَّهُ اللَّهُ الللَّهُ اللَّهُ اللَّلَّاللَّ الللَّهُ الللَّا اللَّا الللّٰ الللَّهُ الللّٰ اللَّاللَّا الللَّهُ الللل

حَزْم صَوَّ سُمًّا وَهَنِئًا وَحَمُثًا مُرْجَمًا أَصَرَّمًا أَصَرَّمُ وَالْمُوهِ حسَّهُ عَلَىٰ اللهِ اللهِ اللهِ اللهِ عَلَىٰ اللهِ اللهِ اللهُ ال رِّحِكُاتُل وِلْلَمْتُعِ وَلُمْنَا حَبَّمُولًا وِشَةَهُدًا.» ﴿ وَهُذَا وِلَهُ عَلَى الْمُوتِ ﴿ وَكُل هُوْا أَب وِهُدُ إِنَّا هُ الْعِلْمُ وَلَمْ أَثْمَ حَفَّتُنَّا هُكُ تَأَا ثُمُ حَدًّا كُه كُسُرُئا. كُو يُهِ هُكِنَا كُدرِّهِ دُهُ أَلًا هِهُوهِنَا وكُو هُ وَحَمَّدُ حَمَّ مُح لَمُ مُحَلِّدُ وَهُنِئُنَا وَحَمُّدًا مِحْتُم وَحَمُّنًا أَحُدُ آيًا وُاف هُوا هَنَّا اللهِ عَنْدًا اللهِ عَدْمًا أَلِي وَحُوْم وَحِيْلًا اللهِ عَنْدًا اللهُ عَنْدًا اللهِ عَنْدًا اللهُ عَنْدًا اللهِ عَنْدُوا اللهِ عَنْدًا اللهِ عَنْدُ اللهِ عَنْدُ اللهِ عَنْدُ اللهُ عَنْدُوا اللهِ عَنْدًا اللهِ عَنْدُوا اللهُ عَنْدُوا اللهِ عَنْدُوا اللهِ عَنْدُوا اللهُ عَنْدُوا اللهِ عَالْمُ اللّهِ عَنْدُوا الللّهُ عَلَا الللّهُ عَلَيْدُوا اللّهُ عَا ككما (أِنْهَا وَقُل ككما حكَّوْسُهُ وَ وَمَا كَلُوسُهُ وَعَلَم كَمُامِّن حمَّ منا أولا والحصر والمحمِّن ما كمعنا ونعَّقهود سكو هُهُنا وسُقالِسُكُون ، أَحصُل وِمُرْمِ أَحِكُوو وَحَكُوبُ حَصَّدَهُو إِلَى ةَ وَهُ وَ وَكُم أَلَمُ وَ وَ مُرْدَ اللَّهِ وَ مُورَد اللَّهِ وَمُواللَّهِ وَمُواللَّهِ وَمُواللَّه وَ اللَّه اِنُم خُدِمُدُا مُكُس حُرُنًا حَرُهُا وِمَنِي مِ وَالْمُنَم وَحَدُدُه معَ بِحَ الْمَكُرِ وَمَهُ عُلَا تَعْسَمُ مِعَا وَمَعْمُا وَرَكُما أَ مُرَكُما مُو حَبُوهُ مِكُ كُفُ لُا ثَحَلَا يُبْحِكُمُ وَفُوهُمُوهُ وِقُدُلًا وَاللَّا لُلْ يُقُرِ كُم أُوهِ دُوهِ كُم دُوهِ حَفِّهُ عُلِي الْأَلْمُ الْحَمْلِ الْأَوْزُعُلِي أُوسُنِكُمُ الْأُمْوَرِي الْمُ وِتُكُلِّا. حَهُ وَا يَهِ خُكِسُهِ مُعَلِّمُ هُمَالًا. » 46 حَسُمُهُ لَوْحَسُلًا حصُّه كُلُّا مُدْرِم ﴿حَبُّمُ الْمُؤْمِ الْمُؤْمِ اللَّهُ الللَّهُ اللَّهُ اللَّا اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللَّا اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللَّا لَا اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ ال

⁴⁵ أَكِنَا أَنِ الْمِ وَسُرِئاً لَمُ أَلْمُ مَعَ كُحْمًا وَمَ اللَّهُ مَا أَكِنَا أَنْ أَلْمُ لَكُونًا وَمُونًا وَمُؤْمًا وَمُومًا وَمُؤْمًا وَمُؤْمًا وَمُوالِمًا وَمُومًا وَمُومًا وَمُؤْمًا وَمُؤْمًا وَمُؤْمًا وَمُومًا وَمُؤْمًا وَمُومًا ومُومًا ومُمُومًا ومُومًا ومُومًا ومُومًا ومُومًا ومُومًا ومُومًا ومُمُومً

مُثِي لُا وَهُ لَنَّهُ إِمْنَا وَمُنْكُا وَمُنْكُا وَمُنْكُا وَحُكُمُا وَمُنْكُا وَحُكُمُا رِّحَوْهِ) وَبِعَكِ حَكَمْتًا أَحِمًا وَحَمَّحَوُنُهُمُّا يَعِمُنُكُا (هَ وَهُ اللَّهُ اللَّهُ مَا مُعَمَّناتُنَا هُ مُحَمَّزُنَا، كُو لُح كُمُنَا حسُّه وُعُل وَصيْم حُه صكَّل مسْنِهُ أَحسُوا أَلَهُم و كَهُنا وَحِكُونِهِم شَوْحًا كُلُونًا خَلِبًا صَحِكُمًا أَنْ أُونِمًا وِهُد، أُصَّا أَحُا أَنْهُونُهُ مَا خُحِنَةُ مِنْ وَأُوسُلُنَا: ﴿ مُدَّنَكُ اللَّهِ مُنْكُونِ الْقَمْلُافُ مِنْ الْمُعْلَافُ مِنْ مُرُكُ وَجُرِكُ نَقِعُلُهُ وَرِدُ جُرِكُم كَالِحِهُ وَرِدُ وَجُرِكُم أَحِلُهُ وَرِدُ صرّے وِثَمَكُوزُه (وِلًا أَه حِلُحًا)، ولًا ثَعَارُه دُے حَكُمُثَا فَتَمْل.» * مُكَا أَلُولُا: «أَكُم يَنْ بِحُعِمْسُا حصَّرِأُه ر كَصفَّسُا حَدُملُه ر. كَم عُوه وَعالَ أَوْصُنا كَم حُدُّا ولًا حَا سُلْوًا كُمْ وَحُوا ولًا تُعدكُالِ ﴿ فَكُونَ ﴿ فُكُونَ ﴿ فُكُونَ ﴿ فُكُونَ ﴿ فُكُونَ كَمُثَا ثَمَا خُهِكُم ثَمِينُهُ وَ رُ مِفُحِكُم كُوسًا فَبُعُا حَاْحِنًا وده مُنْ كَنْلُولًا مُرِّعِكًا، وهُيرًى لَاحًا أَحِمًا وَوُلًا حَزُّوسًا 50 «. الأوران » أوران »

المُ شَعِيدُ الْمُنْ ال

⁴⁸ أَيْنَا وَصَعْلًا

⁴⁹ كَكُوْتًا ي: ما- حس 50 أَكُونًا هَدَيْكُواْ. سَأَد تُفَسِّعُ و: مِ

أَن وِثُمِنًا صُوهُ حِمًّا وِثُحِدُ لَا وَالْمُعَالِلَا وَالْمُعَالِلِهُ عَلَمًا أَنْ وَثُمَّا مُعَالًا أَنْ وَثُمَّا مُعَالًا اللَّهُ اللَّالَّ اللَّهُ اللّهُ اللَّهُ اللَّالَّ اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللَّالَّ ال أُمِّن إِنَا ثُمَرُّكُمُ مُنِ قُبِكُ وَمُثَنَّوَهُ أَفِهِ وَمُكُونِ إِمَّدُونِ إِمَّدُونِ إِمَّدُونِ «أَلُا لُا أَمَّن مُنِئًا قُحَهُم، همَّتعثل.» محَّد مُعثُماً إِي أُصِّهِ ثُهُ: وَمِكْتُهُ لِمُ الْحِهِ اللَّهِ لَا كُلَّ هُووُهُ لِمَا صَلَّمُ اللَّهِ وَهُنُهُ لَمْكُزُو دِهُ مُحْدُم وِهُمِحُل لَسَعْكُمُ لَي وَهُمَوَوْهُ لَا كَتَرِحِكُمُ الْمُعَالِكُمُ الْمُعَمِّدُ الْمُعَالِكُمُ الْمُعَالِكُمُ الْمُعَالِكُمُ الْمُعِمِّلُ الْمُعَالِكُمُ الْمُعَالِكُمُ الْمُعِمِي وَالْمُعِلِكُمُ الْمُعِلِكُمُ الْمُعِمِي وَالْمُعِمِي الْمُعَالِكُمُ الْمُعِمِي الْمُعَالِكُمُ الْمُعِمِي وَالْمُعِمِي وَالْمُعِمِي الْمُعْلِكُمِ الْمُعِمِي الْمُعْلِكُ الْمُعِمِي الْمُعِمِي الْمُعْلِكُ الْمُعِمِي وَالْمُعِمِي وَالْمُعِمِي وَالْمُعِمِي وَالْمُعِمِي الْمُعِمِي وَالْمُعِمِي الْمُعِمِي وَالْمُعِمِي وَالْمُعِمِي وَالْمُعِمِي وَالْمُعِمِي وَالْمُعِمِي الْمُعْلِكُ الْمُعِمِي وَالْمُعِمِي وَالْمُعِمِي وَالْمُعِمِي الْمُعْلِكُ الْمُعِمِي وَالْمُعِمِي وَالْمُعِمِمِ وَالْمُعِمِي وَالْمُعِمِي وَالْمُعِمِي وَال تُعلاحُتُكِ، ولَاعلُا وَزُجًا وِتُسالًا وتُكوم وحُي نَمْز، وَعَدُهُ أَلَى صَدَ كُ شَي لَهِ مِتُلًا هِ.. وَاحْتُنَا وَهِأُوا لُا هِنْمُ وَحَبِّ مُتَلًا هَلُوهِ إِلَّا نَوْدُ وَنُهُا يُلُ أَنْكُ إِنْكُمْ وَنُوهُ مُ هُلُهُ وَ وَلَا مُرْم كُلُا وَرِّنُس كُبُحِلُه مِفْرُهِكُا: وُكُلُا أُفُلًا وَمُعُلُّهُ اللَّهِ مُعُنَّهُ لُا صَنْفًا حُلا أَبِعَنُا اللَّهِ اللَّهُ اللَّلَّا لَلَّهُ اللّلْمُلِّ اللَّا لَلَّا اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ الل حُدرًا. وَا صَا مُنْلًا وَالْمُلًا وَلَوْمَا اللهُ وَاللهِ وَلَاهُ اللهِ وَلَا وَكُومَ وَاللهِ وَكُم شَى مُعِثُهُ أَا هُوْنُ. وَاحْنَا شَعِمُ لَعُا كُلِ شَرْمِ وَهُ كُدُا، وص هُدوزهُ أنه المعلِّزُوز حصَّتُكُل ده من المعلِّز ولل هيم كُهُ لِكُلُّ حُدَّ وَهِ مِنْ فَهُ لَا أُقُلًا هُمُثُلًا عَسُمًا كَلَّا لَهِ مِتْلًا وَمُنُهُ مُمْكِدَةً ﴾ لُا هُم صُنُعًا كُل مُرْم. لًا كُلَّ سَامًا؛ لُا كُلَّ يُكُلِّ يُعَمُّلُ! لُا كُلَّ أَلَاةً لِمَا وَلَهِ مِعْتُلًا؛ لُا كُلَّ عَنْشًا وهُوزِهُلًا. أَلًا خُحْسُورٍ خُلا مُعكُل وَعَكُلًا وَلَاهُا هُولَاؤِه وَكُنَّهُ اللَّهُ اللَّهِ وَمُعَكِّلًا وَكُونَ مُعَلَّمُ مُعَلِّمُ مُعَدِّلًا ولَّا .52 25 25

⁵¹ سأَّت مُخزَمُّهُ ها مه: ماريب

⁵² مُعامِزًا لمكْسلمُنا

أُولًا إِسَّمَة كُذُواُهِ أَلَا حَدُكُهُ أَوْكُلُا الْمُ الْمُعَلِّ اللهِ اللهُ اللهِ اللهُ اللهِ اللهُ اللهِ المُلْمُ المُلهِ اللهِ اللهِ اللهِ اللهِ اللهِ اللهُ المُلهُ المِلمُلِي اللهِ المُلهُ المُلهِ المُلهِ المُلهُ المُلهُ المُلهُ المُ وَّهُ كِلًا وَحِكُمْ وَ مُعَالِكُ مَا أَحُلًا صَحِكُنًا هِ حَكْمُ الْمُحَالَ أَحْل ومُذِيًا مُعكر حَرِينً حكم دُو سُعُ تُعكبُهِ دِي كَحُقُلًى: أَهُ وِتُلَوِّلًا صَحَدُه لِمَا وَمِعْمُا وَمِعْمُا أَهُ وِتُعِكُم اللهِ مِنْنِ كُلُّ هُأَوْ أَوْكُمْ وَسُكُلًا وَكُمْ صَفَّيسًا حَهُ يُل كُكُمُّا دُّهُمًّا أُحمُّا وِحْرَى هَيُ تَأَا حَهُمُ مُا وَ لُا مُنوبُ مِنْ وَ مَ مُنُونُ وَ مُركُنُا كُوا شَكِلُه وِفُزُّهُ مِن وُاهِزًا: «مُكِثُها، وِّكُ لُا مِهُا شَعِ هُنَا كُكْمُ اللَّهُ مَنْ كُكْمُا وَهُا هُنَا مُكَدُّوا، مُكَمَّم وَهُه صمَّعَمُنُ ولُا أَمِمُ كُم كُوهُ وَيُنَا هُمًا أِلِي مُحَدُّولِ وَلِي اللهِ وهُ لَا مُحُلِّهُ وَلَا لَمُونِ وَلَاكُمْ حَرِزُهُا وَهُوْزُا وَسُوْلِ كَفُومِكُمْ لَا عُومِكُمْ لَا وَاهَ كُنُهُ وَ حُمْرُهُ وَ حَكْدُةُ لَأَقُو وَ حَكُدُةً لَا صَمِّسًا وَهُوَكُو وَ عَلَيْتُ مِ كُونُ مِنْ اللَّهِ مِلْدُ اللَّهِ مِلْدُ اللَّهِ الللَّلَّا اللَّهِ اللَّا الللَّهِ الللللَّاللَّهِ اللللَّهِ اللَّهِ اللَّهِ اللَّهِ اللّ هَدَا وَهُمِعُنُهُ اقْهِ مِحْدُنُهُ مُا هُدَبِمِكُمُ اللهِ 57. هُ اَفُلا اِسَّاسُمُا وهَيُ تِأَلُّا أَكْبِ وِدُرِّبِ حِكْمُ لِ دُرُّهِ اللهِ اللهُ اللهِ اللهُ اللهِ اللهُ اللهِ المُلْمُ المُلْمُ اللهِ المُلْمُلِ نُهُلًا وَقُبْصِ شَاوُلِ وَقُحَوْهِ ، صُلِنَ أَهُدُل وَحُرَحُ لَمُ وَلَا مَكُولًا وحُدِينَ مُكُا كُم صَلَاحَةُ وَ أَلَاحَةُ وَ وَالْكِمُومُ الْمُسُولُ وَ وَالْكِمُولِ الْمُسْافُونِ وَفَ رِزنُسُوهُ حَمُّوهُ أَنَّ وَأَنْ فَا مُمَّمِّهُ أَنَّهُ مُ هُمِكًا أِنْ وَأَنْ فِي مُنْ وَأَنْ وَأَنْ فَا مُمَّمِّهُ أَنَّهُ مُ هُمُمًا أَوْاهُ كُنُّهُ مِ وَأَنْ مُ المُمْ الله ولا معدد الله ولا معدد المعدد ال

⁵³ سأد مُعامُّه وَا على: ٥ وَسأَد أَوه وَمُعَا د: ٥٠ وَافِ فَرْدَهُم عِينَا ١٠٥٠

⁵⁴ سأد مُكُمَّ ها: و: والما وكُومًا عا: و

⁵⁵ سأد صَلَّ ه: بر؛ رنط؛ مانت ؛ مهانت ؛ مانت هاند

م: سـ رئة في 56

¹⁵⁷ قُورُون ١٥٠٠ من صُلَّم من ١٥٠٠ و١٥٠

ازُكُولُ الْمُورُ الْمِ الْمُعَلِّمِ الْمُعَلِّمُ الْمُعَلِّمُ الْمُؤْمُ الْمُعُومِ الْمُؤْمُ اللَّمُ اللْمُولِي اللْمُلْمُ اللَّمُ اللَّمُ اللَّمُ اللَّمُ اللَّمُ اللَّمُ

حُكَّرُ تُصِنُّهُ ثَا صَّكُ تَا مَعْفَكُ أَلُهُ وَكُرُّ لِ حَكَمُونَ مَعْفَكُمُ مَوْلًا وَكُرُّ لِ مَا وَكُمْ تُصَافِعُنَا كُرُّا حَكُمُونَ فَعَمَّكُمُ مَوْفًا وَمُعَلِّمُ مُونَا مُونَا مُونَا أَنْ وَمُعَلِّمُ مُونَا وَحُونَ مُؤْدِ وَمُعَالًا وَحَوْنَ مُؤْدِ وَمُعَالًا وَحَوْنَ مُؤْدِ وَكُرُى مُؤْنَا وَحُكُنَا وَحُمُونَا وَمُونَا وَمُونَا وَمُونَا وَمُونَا وَمُونَا وَمُؤْدِ وَكُرُى مُؤْدِ وَكُرُى مُؤْنَا وَحُكُونًا أَنْ وَمُحَلِّمُ وَمُنْا وَحُونُ مَوْنَا وَمُؤْدِ وَمُنْ وَمُؤْدِ وَمُنْ وَمُؤْدِ وَمُؤْدِ وَكُرُى مُؤْنِا وَمُكْتَا أَنْ وَمُحُمَّا وَمُونَا وَمُونَا وَمُؤْدِ وَمُونَا وَمُونَا وَمُونَا وَمُونَا وَمُونَا وَمُونَا وَمُؤْدُونَا وَمُعْمَا وَمُؤْدُونًا وَمُونَا وَمُونَا وَمُونَا وَمُؤْدُونَا وَمُونَا وَمُؤْدُونًا وَمُؤْدُونًا وَمُونَا وَمُونَا وَمُؤْدُونًا وَمُونَا وَمُونَا وَمُؤْدُونًا وَمُونَا وَمُونَا وَمُؤْدُونًا وَمُونَا وَمُؤْدُونًا وَمُونَا وَمُؤْدُونًا وَمُؤْدُونًا وَمُؤْدُونًا وَمُؤْدُونًا وَمُؤْدُونًا وَمُؤْدُونًا وَمُؤْدُونًا وَمُؤْدُونًا وَمُؤْدُونًا وَمُعْتَالًا وَمُعْتَلًا وَمُعْتَلًا وَمُعْتَلِي وَمُؤْدُلًا وَمُعْتَلِي وَمُؤْدُلًا وَمُعْتَلِي وَمُؤْدُلًا وَاللَّهُ وَالْمُعُونِ وَمُعْتَلِي وَالْمُونِي وَالْمُعُمُونَا وَالْمُؤْدُونِ وَالْمُونِ وَالْمُونِ وَلَانًا وَالْمُؤْدُونِ وَالْمُؤْدُونِ وَلَا وَالْمُؤْدُونِ وَالْمُؤْدُونِ وَلَا وَالْمُؤْدُونِ وَلَالًا وَلَالِهُ وَلِمُ وَلِي الْمُؤْدُونِ وَلَا أَنْ وَالْمُونِ وَلِي الْمُؤْدُونُ وَالْمُؤْدُونُ وَلَا وَالْمُونِ وَلَالِهُ وَلَا وَالْمُؤْدُونِ وَلِي الْمُؤْدُلُونُ وَلِي وَالْمُؤْلِدُ وَلِي الْمُؤْدُلُونُ وَلِمُ وَلِي الْمُؤْدُلُونُ وَلِي وَاللَّهُ وَلِي الْمُعْلِقُونِ وَلَا وَالْمُونُ وَلِمُ وَالْمُؤْدُ وَالْمُونُ وَلِي مُؤْلِدُ وَالْمُونُ وَلِمُ وَلِمُ وَلِمُ وَلِمُ وَلِمُ وَلِمُ وَلِمُ وَلَالِهُ وَلَا وَالْمُولِقُونُ وَلِي مُؤْلِدُ وَلِمُ وَلِمُ وَلَالِهُ وَلَالِهُ وَلَا وَالْمُولِقُولِ وَلَالُونُ وَلِمُ وَلِمُ وَلِمُ وَلِمُولِمُ وَلَالُونُ وَلَالُونُ وَلِمُولِمُ وَلِمُولِمُ وَلِمُولِمُ وَلِمُولِمُ وَلِمُولِمُ وَلِمُولِمُ وَلِمُولِمُ وَلِمُ وَلِمُ وَلِمُولِمُ وَلِمُولِمُ ولِمُولِمُ وَلِمُ وَلِمُولِمُ وَلِمُوالِمُ وَلَالِهُ وَلَالُونُ ول

كَنهُا هَعْنَهُا دُه خُاسًا هُوَكُلًا الْهُتَّا هَا هُلَا هُمْتَهُا... هَمَالِمُنهُ هُمُ هُمُ هُمُ هُمُ اللّهِ هُمُكُمُ اللّهِ مُعَمَّلًا اللّهُ وَمُعَمَّلًا اللّهِ مُعَمَّلًا اللّهُ وَمُعَمَّلًا اللّهُ وَمُعَمِّلًا اللّهُ وَمُعَمَّلًا وَمُعَمَّلًا وَمُعَمَّلًا وَمُعَمَّلًا وَمُعَمَّلًا اللّهُ وَمُعَمَّلًا وَمُعَمَّلًا وَمُعَمَّلًا وَمُعَمَّلًا وَمُعَمَّلًا وَمُعَمَّلًا وَمُعَمِّلًا وَمُعَمَّلًا وَمُعَمِّلًا وَمُعَمِّلًا وَمُعَمَّلًا وَمُعَمِّلًا وَمُعَمِّلًا وَمُعَمِّلًا وَمُعَمِّلًا وَمُعَمِّلًا وَمُعَمِّلًا وَمُعَمِّلًا وَمُعَمِّلًا وَحُمْدُ وَمُعَمِّلًا ومُعَمِّلًا ومُعِلًا ومُعَمِّلًا ومُعَمِّل

٥٤ ﴿ وَ وَهُ هُمُ اللّٰهُ الْمُؤُا وَهُ وَهُ الْمُؤُا وَهُ وَهُ الْمُؤَا وَهُ وَهُ الْمُؤَا وَهُ الْمُؤَا وَ الْمُؤَادِ وَ وَهُ اللّٰهُ اللّٰ اللّٰ اللّٰ اللّٰهُ اللّٰمُ اللّٰمُلِلْمُ اللّٰمُ الللّٰمُ اللّٰمُ اللّٰمُ اللّٰمُلِمُ اللّٰمُ اللّٰمُ

الْمُعَا وَمُعَا وَمُعَا وَمُعَا وَمُعَا وَمُعَا وَمُعَادِ الْمُعَادِ وَمُعَادِ الْمُعَادِ وَمُعَادِ الْمُعَادِ

⁽سأت مثر) 59

⁶⁰ هي مُعامدًا بكل أسعلم عُماهيا

وهُ وكُمُّا حَمَّهُ وَحَدَّا ثَعِي مُحِكُّا، وأَوجُلا أَوجُل أَوجُل وهِ ... أَى جَبِّهِ وَوَا تَحَمُّهُ (هَٰزُزُلُم)؛ كَمُنْهُ لَا أُمَّذِ وَوَا ثَدُومِ وكنا حُده جَداه، كِحْنا وَ وَلا جَبِّه تَحَمُّه .» أَأَ

أَم حَثَىٰ مُنْكُ وَلُا شَعَمَّمُ اللهِ حَصَّهُ حَبُكُ لَا تُعَمَّكُ اللهُ عَمْكُ اللهُ اللهُ عَمْكُ اللهُ وَل مُعَكُّهُ أَا مُنَازُا كُم أَحِنًا شَعِمِسُا كُنْ وِلَّالْمَا كُنْهُ وَلَالْمَا كُنْهُ وَلَالْمَا كُنْهُ وَلَا

٥: حُرِ أَهُنُّهُ أَا حُلَمْهُ أَا وَمُعِثُهُ أَا هَوْسَكُمْ كُلُهُ الْهُ وَمُلِّهُ أَلَّهُ وَمُكُمْ كُلُهُ الْهُ وَمُلِلَّهُ وَهُوْلًا وَمُكَمْ كُلُهُ الْمُورُ وَمُرْحِ أَلْمُ وَرُحَا الْمُكُمِ وَلَا يُرْجَعُ وَلَا يُورُ وَكُمْ وَرَحَ الْمُكُمِّ وَمُنْ وَمُرْحِلًا وَمُعْلًا فَعُورُ وَمُ مُنْ وَاللَّهُ وَمُعْلًا حَقَّوَ وَمُ مُنْ وَاللَّهُ وَمُعْلًا حَقُورُ مُنْ مُنْ وَاللَّهُ وَاللَّهُ وَمُعْلًا حَقُورُ مُنْ مُنْ وَاللَّهُ وَمُعْلًا حَقُورُ مُنْ مُنْ وَلَا وَمُعْلًا وَمُعْلًا حَقُورُ مُنْ مُنْ وَلًا وَمُعْلًا حَقُورُ مُنْ مُنْ وَلَا وَمُنْ اللَّهُ وَلَا مُنْ وَلًا وَمُعْلًا حَقُورُ وَمُ مُنْ وَلًا وَمُعْلًا وَمُعْلِلًا حَقُورُ مُنْ وَاللَّهُ وَلَا وَمُنْ اللَّهُ مُنْ وَلَّا وَلَا مُنْ اللَّهُ مُنْ اللَّهُ مُنْ اللَّهُ مُنْ وَلَا وَمُنْ اللَّهُ مُنْ اللَّهُ وَاللَّهُ مُنْ اللَّهُ وَاللَّهُ مُنْ اللَّهُ مُنْ اللَّالِمُ اللَّهُ مُنْ اللّهُ مُنْ اللَّهُ مُنْ اللَّهُ مُنْ اللَّهُ مُنْ اللَّهُ مُنْ اللّهُ مُنْ اللَّهُ مُنْ اللَّهُ مُنْ اللَّهُ مُنْ اللَّهُ مُنْ اللّهُ مُنْ اللَّهُ مُنْ اللَّهُ مُنْ اللَّهُ مُنْ اللَّهُ مُنْ اللّهُ مُنْ اللّهُ مُنْ اللّهُ مُنْ اللّهُ مُنْ اللّهُ مُنْ اللّهُ مُ

الْمُنْ أَنْ الْمُنْ أَوْلَا الْمُنْ أَلَا الْمُنْ أَلَا الْمُنْ أَلَا الْمُنْ أَلَا الْمُنْ أَلَا الْمُنْ أَل

صَرِّبُهُا وسُمسًا حَقُّ مُعَالًا حَقُّهَا أَحَدُنُهُمُّ وَ كُم صَمَحَكُنَّهُ أَلَّهُ اللَّهِ اللَّهُ اللَّا اللَّهُ اللَّا اللَّهُ اللَّلَّ اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللَّا اللَّهُ اللَّهُ ال مْعِ أَحًا وَمُسُلًا أَسُلُ وَيَرَّبِهِ حَقُّهُونُمْ وَدَيْعُ هِوَتَعِيْلًا وَاسْلًا وَمِقُ اللَّهُ مُنَّا حُمِنُهُ مُا وَمِقَالُهُ اللَّهِ إِلَى اللَّهُ وَلَى اللَّهُ مُنَّا اللَّهُ مُنْ اللَّهُ مُنَّا اللَّهُ مُنْ اللَّهُ مُنْ اللَّهُ مُنْ اللَّهُ مُنَّا اللَّهُ مُنْ اللَّهُ مُنَّا اللَّهُ مُنْ اللَّهُ مُنَّا اللَّهُ مُنَّا اللَّهُ مُنَّا اللَّهُ مُنْ اللَّهُ مُنّا اللَّهُ مُنْ اللَّهُ مُنَالِمُ مُنْ اللَّهُ مُنَالِمُ مُنْ اللَّهُ مُنّلِمُ مُنْ اللَّهُ مُنْ اللَّا لِمُنَّا اللَّهُ مُنْ اللَّهُ مُنْ اللَّا اللَّهُ مُنْ اللَّهُ مُنَّا لَمُوهُ لِمُسْزِيلًا هُوا: هَنْ اللَّهُ مُنْ اللَّهُ اللَّا اللَّهُ اللَّا اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ الللَّهُ الللَّا اللَّهُ اللَّهُ اللَّا اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ الل شَعِمْ اللَّهُ مُنْ اللَّهُ مُنْ اللَّهُ مُعْلَمُ اللَّهُ مَا اخْدِمُ اللَّهُ مَا اخْدِمُ اللَّهُ مَا اخْدِمُ ا صَ وَسُوا اح حَمَّدُهُ كُل أَسل حَمَّهُ وَ حَلْسَوْلُهُ وَ الْمُ الْمُونِ وَكُلْسَوْلُهُ وَ وَالْمُ الْمُونِ وَالْمُ الْمُونِ وَالْمُ الْمُؤْهِ وَالْمُ الْمُؤْمِ وَالْمُ الْمُؤْمِ وَالْمُ الْمُؤْمِ وَالْمُ الْمُؤْمِ وَالْمُؤْمِ ولِي الْمُؤْمِ وَالْمُؤْمِ وَالْمِلِي وَالْمُؤْمِ وَالْمُوالِمُ وَالْمُؤْمِ وَالْمُؤْمِ وَالْمُؤْمِ وَالْمُؤْمِ وَالْمُوالِمِ وَالْمُؤْمِ وَالْمُوالِمُ وَالْمُؤْمِ وَالْمُوالِمِ وَالْمُؤْمِ وَالْمُوالِمِ وَالْمُوالِمِ وَال خَدُهُ كُلُّ حَكُّمُ مِكُلِّ وَإِسَرُّنَّا كُسَرِّكُ اللَّهِ إِلَّهِ مُرْتَحِ الْحَلَّى أَدِينَ عَدَّتُ اللَّهِ اللَّهُ اللَّهِ اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللَّهِ اللَّهُ اللَّاللَّهُ اللَّهُ ا تُمونُ و حَمُّ و رامُ اللَّهِ اللَّهُ اللَّالِي اللَّهُ اللَّهُ اللَّا اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللَّاللَّا الل لَهُ مَا الْجِيمُ اللَّهُ مِنْ اللَّهُ مِنْ اللَّهُ مِنْ اللَّهُ اللَّهُ مِنْ اللَّهُ اللّ حَدُرُنًا وَرُقِزًا مَرُم هُوزًا قُوكَسُنًا تُومُنًا أَى صَرِبًا وَآلِ لًا مُدْبِ حَدُرُى وَصِمُا حُكُمْ مُوحِكُ أُوكِرُتُكُمُا يَقْطُعُكُمُا (سُر خُرُنًا صَلَّمُ سَلَّمًا وده مُحكِمْ قُحمُ مَ وَوَصَ مُوَالًا حَفَيْنًا كَوْنُنَا مُ اللَّهُ اللَّاللَّ اللَّهُ اللَّا اللَّا اللَّا اللَّا اللَّهُ اللَّاللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ الللَّهُ اللّل ائم وزُسُم ثَصْرًا، كَبُنَا وَرُجِنًا أَنْ هُوزُنِه وِنُوهَا أَمنًا وِهُو تعلاقم حمَّه مُنِئلًا بُكنيًا بِقُلا مَأْمُعًا) وهُو مَا مُحَادُهُ مَ لْمُةُ مَكُمُ ا رِّحُدُ مُ مُلْم حَدَّه م مُرْمَى ولُل تُحمَّن سِرُا حَدُنًا وَهُنِئًا أَهُ وِتَعَمَّاكُم وَ هُنُهُ (حَكُمُ مُ وَاللَّمُ وَهُنُا أَهُ وَتُعَمِّاكُم وَهُنُهُ الْحُونَا اسْزُنْ سَكْفُوهِ) هُ وَ وَجُر كُوزُلِ حَكَّى وَبُعُصْلًا سُر عَي قُومَةُنَا كُنُهُنَا أَكِي وَمُؤْكِلُهُم مُنْكِ وَمُلكُونِ مُنْكِ وَمُلكُونِ مُنْ اللهِ وَلاَهُ وَلاَ اللهُ اللهُ وَلاَ اللهُ شَعِدِسًا أُودِ ثَكُمْوْا وَبُا عَبْدًا كُمْ قُومُوْهِ ٱللَّا فَبْعُلِّكُمْ حقُّ أَكُونُا إِجْبِأً هُكِ لَحْكُنَّا (وَعِكِهُ وَبِي كُونُ ا حِقُه زُحًا كُلُهُ عَا حَفُنُهُ عَا إِلَّا أَنْ الْحُهُ عَالَ مَنْ عَلَا حَهُ وَ وَهُ الْمُهُ الْمُهُ

مُحكُونُهُمْهُمْ) كُمْ أَحُدُمُ أَى هُورَئِيًا (فَرَعُلُم هُكُلِ الْمُحَلِي الْمُحَلِي الْمُحَلِي الْمُحَلِي الْمُحَلِيلُ الْمُحْمِلِيلُ الْمُحْلِيلُ الْمُحْلِيلُ الْمُحْلِيلُ الْمُحَلِيلُ الْمُحْلِيلُ الْمُحْلِي

و: عبُم مُنكُلُ مِنْكُ بِهُ الْمُلَا مِثَكُم وَلَكُم اللَّهُ اللَّ وِزُحُهُ أَهُ وَاهُ وَسُلُمُ مُا عُلُمُ قُهُ مِنْ الْ وَوُسُمِ وَسَفِّحُ كُمُّهُ كُلُّهُ مِنْ اللَّهُ وَاللَّهُ مُا وَوُسُمُ مُ اللَّهُ مُن اللَّهُ مِن اللَّالِمُ اللَّهُ مِن اللَّا مِن اللَّهُ مِن اللَّهُ مِن اللَّهُ مِن اللَّهُ مِن اللَّهُ مِن مُومكِنُه، وحُكُمْ فَوْنُنَا بِحَرِّهِ مِنْكُ أَبِ وَكُوْدُكُمْ مُعْدًا وَالْحُنَا إِنْ مَنْ وَ كُونُ وَ كُونُ الْ مُنْتُرُاً لِمُ أَصِلًا فَكُونُا وَكُونُا وَكُونُا (أَهُ قُومَةُثِلًا) وَثُمُّ حُونُ مُسُلًا وِئُكُمُ وَأُهُوَّنَا حَصُّوحَةُنَا. ەەكەل ھىلمىرى ھەكئىدەر ەھىلىكى كىلانۇرىكا وصُومِي حَدُور (كُمونَ تَعِنَا) كَوْلُونُ وَلَأَوْزُنَا. فُوهُمَا كَرْكُهُ أَا زُمِنْ إِنَّهُ كُمِرُكُنَّهُ مَوْمٍ مُونُنًا زُحِمُٰتًا مُرْبُعًا كُم ةُ وَقُول مُرْم وِنُهُ قُبِ حَمَّهُ مِنْ وِنَهُ كُنِّر حَزَّهُ مُنْتُهُ لِمَانِ مُنْهُ كُر هُلُه وِهُنِ قُنْهُ مَصَّنَّهُ هَا مُنكُونَ مُنكُونًا وَنُهُو رُحِنًّا سَمَّى (لَمُحَمَّرُا) أُنتَِّهُ وهِ وَتُحَدِّر مُعَهُّهُ تُنَا مَرُم رِكُندُا حَرُمُا وَهُمُ كُنِمُ مُنْ مُحُوهِ مَن قُوم كُل وَزُلِّ مَنْ اللهُ عَنْ وَأُلِّ وَوْسِعُمُهُ وَصُرِّى. كُو شَهِ كُمُ كُمُّ وَ كُمُ كُمُّ وَ وَشَكُا مُا تُنْكُا وُامِّن: «كُوا أُحوُس وِثَلاَحُهُم مُرِّحِس حَهُّة كُلل وَمرِّحزُنُّه لَه وَحزُر سُحُبحُل. صُنَّ وكُ لَمْ اللَّهُ اللَّهُ وَمُنْهُ أَوْدُونَ وَمُرَّحِدًا وَمُرْحِدًا وَمُرْحِدًا وَمُرْحِدًا وَمُرْحِدًا مُا الْيُ تُه وَزُر مُرْعُل دُد، وِنْهُ الْ مُرْد لِي مُعْ

رُوهُ عَلَا رَبُّكُ أَبُلُ وَاسْأَا حَكْماً بُوهُ الْ وَلَعْمَا الْوَبُّا مُتَّالًا وَلَعْمَا وَلَا مُتَالِمُ الْمُحَالُمِ وَلَا حَكْما وَلَا مُحْمَا وَلَمُ مُحْمِ كُمرَكُمانا: ﴿مُحْمَا وَلَا مُحْمَا وَلَا مُحْمَا وَلَمُعَالِهُ وَمُحَمَّا وَلَا مُحْمَا وَلَمُ وَلَا مُحْمَا وَلَمُ اللّهُ وَلَا اللّهُ وَلَا اللّهُ وَلَمُ اللّهُ وَلَا اللّهُ وَلَا اللّهُ وَلَمُ اللّهُ وَلَمُ اللّهُ وَلَا اللّهُ وَلَمُ اللّهُ وَلَا اللّهُ ولَا اللّهُ وَلَا اللّهُ وَلَا اللّهُ وَلَا اللّهُ وَلَا اللّهُ ولَا اللّهُ وَلَا اللّهُ وَلَا اللّهُ وَلَا اللّهُ وَلَا الللّهُ وَلَا اللّهُ وَلَا اللّهُ وَلَا اللّهُ وَلَا الللّهُ وَلَا اللّهُ وَلَا ا

و: أُمَّذِ مُبّعُل هُذِه أُوزِم هُوزِئْل بِسُلًا بِهُوكُلًا بِهُولًا بِهُوتُا مُتَا لَا تُعَلَّلُهُ بَعْدَا لُا تُعَلَّلُهُ وَهُوكُلًا بِهُوكُلًا بِهُوكُلًا حَوْم كُنَّم لَكُم لَمُنَا لَا تُعَلَّلُ لَا تُعَلَّمُ اللَّهُ فَعَمْلُكُم بُولًا حَوْم بِنُونَ مُعَلًا لِلْ تُعَلِيم كُوم لِمُؤَو مُعَالًا لَا تُعَلِيم كُمعُولًا بِهُونُوه وَمُعَالًا اللَّهُ وَمُعَالًا بِهُوهُ وَلَا مُعُوم بُنُونُ وَلَا مُعُوم بُنُونُ وَلَا مُعُوم اللَّهُ اللَّهُ وَلَا مُعُوم اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ وَلَا مُعُوم وَلَا مُعُوم اللَّهُ اللَّهُ وَلَا مُعُوم اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ وَلَا مُعْمَلًا وَلَا مُعُوم اللَّهُ اللَّهُ وَلَا مُعُوم اللَّهُ اللللْمُ اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ

الْمِدْدُةِ الْمُدُونَ الْمُدُونِ الْمُدُونَ الْمُدُونِ الْمُعُونِ الْمُعُونِ

حُلِّا شَهُمْرِهُم مِن مِن هُمهُمُ لِلسَّنُا مِن الْ مَحُهِكُم حَمُكُم حَمُكُم حَمُكُم حَكُمُوه وَهُمُ الْلهُ وَمُحُمَّة الْلهُ اللهُ اللهُ

كَشُكُلُم كُلُّهُ الهُ وَالْمُنَهُ صَيْحَالًا وِتُحَمَّلُ وِلَّا يُنْ وَعُنِهُ كه وَحَمْرُهُم كَنُا؛ حَرْسًا حَدُقُورُهُم. دُر وتُومِدُ أَيْ اللَّهِ فَي زَا: أَنْ مُ مُلِمَّا لَكُ وَمُ حُهِدُنًا وَزَسًا وَكُذُمُا آلِللَّهِ كَي سُمُحُونَ وَوَ كُلِّهِ اللَّهِ هُو مِنْكُومِ حَصِّبُكُما حَبْسُا وِزُّهُ سُنُكُماً ، وَحَهْوَ لَي إِبْرِهِ مُلِّكُمُ لِمُ الْكُهُ لِمُلَّا وَلَمْ أَصْح حاًحلًا هُنَا كُهُ مُنْتُلًا وَحَمُّتُلًا وَحَمُّتُلًا وَحَمُّتُلًا وَحَمُّتُلًا وَعَمُّلًا وَعَنْدُا سكنتل مستحكماً لل حُر رُبِّ عِلْم وَمقلمة م ومقلاته مؤمر حُتنب، مُعكِّنَى مِنْ خَ زُهِمًا وِثَكَرُقِعًا حَدُّه)، وثكَأَثْم لُهُ أُو حُرِكُملًا: هُ وَلَكُمْ شَعِ قُلَ شَرْمٍ: صُعيلًا سَكِمُ ثُمُّا كَمَّرِكُا. مُعَهُّ وَحَدُرُهُ مُسَرِّعًا وَرَكُملًا هُنَّهُ. وِلْكُمُ شَمِّلًا لُا شَعَاوِّجِئْنًا كَيْحِئْنًا. أُحَانًا صَيَ هُلَ وَهُمُ وَسُقَيِّعً مَع كَنتُنا وِزُحنُنا هَتَمُفا، وهُمَانِجَنَى مِن كَسَاةًا وِزُعمُا، شَةُ هُجُبِ هِ رَحْبُ ، وَحَوْلًا تُعِمِّ هُو الْمُولِمُ سُلِّهِ اللَّهِ اللَّهُ عَلَى اللَّهُ عَلَا اللَّهُ اللَّا اللَّهُ الللَّهُ اللَّالَّ اللَّهُ اللَّا اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللَّهُ اللَّا ا وِحَرِكُهُ أَل مَن حُكَّرَ قُه نَعُل وَزْحَنُنَا ثَكَأَتُع، سَلًا هُهُ سُوهُكِ، وَكُلِيدُأُمُ لَا ثَاثِلَ كُسُفًا وِكُمُوهُ مُعَادِّهُمْ هُا فُكُمُ مُ

رَحُمُ اللّٰمُ كَى حَصْدِكُما وَهُمَا وَهُمَا وَلِمُعَمَّا حَدُهُ اللّٰمِ الْمُكُمَّا وَمُعَمَّا حَدُهُ اللّٰم رَحُمْ وَمُحَدُّهُ وَمُعَانِزًا وَمَازُوا الْمَامِنُونُ وَهُو كُمْ وَمُورِ مَنْ وَهُو كُمْ وَمُورِ اللّٰمِ الْم

⁶⁵ مُعامِزًا حَصَّنَا اللهُ 65

⁶⁶ مُاحِزًا لِزَحْصَانًا

die bösen Leiden, die mit dem Gedanken kämpfen, zu besiegen. 132

Zuallerletzt möchten wir von Gott erbeten, euch durch seine Gnade beizustehen, auf dass ihr mittels eurer spirituellen Meditation und Studien als Anhänger der Wahrheit befunden werdet und in der Lage seid, ein wohlgefälliges und geachtetes Gebet zu erheben. Dies geschehe zur Bewahrung und Erlösung eures Lebens sowie des unseres und des Lebens eurer notdürftigen und leidgeprüften Brüder in aller Welt – ganz besonders im Nahen Osten. Ferner sei dies zum Erwerb der erhabenen Taten der Buße und Rechtschaffenheit, damit euch allesamt möglich ist, den Hafen der Erholung im Jenseits zu erreichen – durch die Fürbittschaft der Jungfrau und Gottesgebärerin Maria, aller Heiligen und den Lieben des Herrn; ihm seien Lobpreisungen und Segen von allen Geschöpfen, die seine Rechte erschaffen hat. Amen.

¹³² Siehe Fußnote 66

ständige Sinnen in spirituellen Worten, den geistlichen Dialog mit den Heiligen Büchern, das verdeckte Gespräch mit den Mysterien des Wesens, das Wort Gottes, welche Nahrung für die Seele ist. Da es ihm nicht leicht fällt, diese offen zu beleidigen, beleidigt er deren Ausführer. Durch die Verachtung dieser Menschen jedoch, gießt er seine Beleidigung auf jene erhabenen Dinge aus.¹³¹ Bezüglich der irdischen Begierde sagt er: Sobald wir gewahr werden, dass in uns aufgrund des Abflauens erbauender Gedanken die Begierde geweckt wird, sollten wir Sorge tragen, unseren Verstand durch spirituelle Gedanken und Hinwendung zu der göttlichen Erkenntnis in Zaum zu halten. Wir sollten uns in dieser Zeit besonders bemühen, Bücher zu lesen, Erzählungen aufrichtiger und tapferer Menschen zu hören, während wir allzeit deren Vorbild uns vor Augen zeichnen. Dadurch erwecken wir in uns den Drang, es ihnen nachzutun. Wir sollten uns auch bemühen, zu beten, mehr als alles andere schenkt sie dem Verstand Kraft. Das einzige Wirken des Gebets ist nämlich, den Verstand in Unbesiegbarkeit zu umhüllen. So wie wir uns von törichten Gedankenaustäuschen entfernen und von Erscheinungen der Mattigkeit entfremden, so säubern wir unsere Gedanken und richten unsere Seele von neuem auf. Auf selbe Weise durch das Gebet: Bemühen wir uns nach der Gedankensammlung fortdauernd weiter, gewinnt unser Gedanke an Kraft, um heldenhaft

¹³¹ Siehe Fußnote 65

Tag und Hand in Hand werden die Gläubigen also von einem Gebot zum nächsten geleitet, während sie zuvor Unterrichtetes nicht aufgeben, sondern sogar darauf aufbauen in allem Eifer gemäß ihrer Kraft (falls ihre Kraft nicht ausreicht, sollen sie in einer Fürbitte vom Herrn erbeten, dass er ihnen bezüglich Wille und Handlung hilft, damit sie nicht als faul und ablehnend erachtet werden, sondern als eifrig und fleißig). Es soll auch bewusst sein, dass das Heilige Kreuz, welches ein Gläubiger trägt, jeden auf unserem Weg befindlichen Stolperstein symbolisiert, der das Halten der Gebote verhindert; sowie jede Bedrängnis und Erschwernis, die mit dem Gebotsgehorsam einhergeht. Daher sollen die Gläubigen dieses mit umfassender Dankbarkeit und Verbundenheit aufnehmen.

Wir sind ferner verpflichtet, uns vor der Gier und irdischen Begierde in Acht zu nehmen. Dagegen sieht Mor Philoxenus von Mabug folgendes vor. Bezüglich der Gier sagt er: Die Wahrheitsfindung betitelt der Habgierige mit unnützer Debatte, das Glaubensgespräch bezeichnet er als Untersuchung. Ist jemand mit seinen Gedanken bei den Büchern, wird er von ihm als eigenwillig und übereifrig eingestuft. Sieht der Habgierige jemanden fortdauernd lesen, bezichtigt er ihn als arbeitslos. Er beleidigt die göttliche Lehre mitsamt ihrer Schüler. Er denunziert die Weisheit Christi mitsamt ihrer Nacheiferer. Er brandmarkt die Erkenntnis als böse und damit ihre Anhänger. Es fällt ihm nicht leicht, diese Thematiken offenkundig schlecht zu reden, d.h. die Weisheit und Erkenntnis, das Lesen und Lernen, den Glauben und Wahrheitsdrang, das würdig, dass dein Gedenken nicht von meinem Herzen weichen möge, weder in der Nacht noch am Tage."128 Und für die Zeit während des Lesens rät er dem Betenden: "Nimm nach dem Bekreuzigen Evangelium in deine Hände und führe es von deinen Augen ans Herz. Steh auf und stell dich vor das Kreuz und sitze nicht auf dem Boden."129 Nach dem Lesen schließlich: "Lege dir jedes gelesene Kapitel unter dein Kopfkissen und knie bis zu zehn mal nieder. Erhebe auf diese Weise Dankeslob zu jenem, der dich würdig machte, das vor den Zeiten und Geschlechtern verborgene Geheimnis, gemäß dem göttlichen Wort des Paulus, zu studieren und zu lesen. Durch diese sichtbare Verbeugung, die du vollführst, entspringt in deinem jene ausgewiesene Verbeugung Herzen Danksagung, die keine leibliche Zunge zu erklären vermag."¹³⁰

5. Der Heilige Mor Ephrem der Syrer sagt, dass die Kraft der Essenz der Heiligen Bücher weder erfasst werden kann noch zu Ende geht, vielmehr hat sie keine Grenze. Der Schüler kann diese nicht endende Kraft erspüren, da er von Tag zu Tag durch sie wächst und wie ein Adler emporfliegt. Und umso mehr seine Flügelspannweite zunimmt, desto höher der Horizont seines Fluges. Unser Ziel ist es indes, in der Liebe zum Herrn zu entflammen (mittels Halten seiner Gebote). Von Tag zu

¹²⁸ Siehe Fußnote 62

¹²⁹ Siehe Fußnote 63

¹³⁰ Siehe Fußnote 64

- vergewissert, dass nicht der Gedanke des Herausgebers geschöpft werden soll, sondern des Heiligen Vaters.
- Die Gläubigen sollten vor der Lesung beten, damit Gott ihnen die Erkenntnis seiner Größe und Wege vermittelt sowie ein Gebot aufzeigt, dessen Erfüllung er besonders anraten möchte. Nach der Lesung sollten sie zwecks Danksagung beten und damit Gott ihnen bestätigen möge, dass sie den Sinn und die Anleitung wahrhaftig verstanden haben. So kann Gott ihnen Kraft spenden, die Theorie in die Praxis umzusetzen. Für ein Beispiel eines Gebets, welches jemand vor dem Lesen der Heiligen Bücher beten kann, sowie die einhergehende Grundhaltung, welche den Verstand dazu verleiten soll, in Spiritualität zu verharren, sei sich einmal mehr bei Mor Philoxenus bedient: Sobald der Morgen anbricht, soll der Schüler seine Hände waschen und die Kniebeugung vor dem Kreuz vollziehen, solange bis seine Gedanken von aller Ablenkung befreit sind und er stattdessen in feuriger Hingabe zu unserem Herrn erglüht. Während er unseren Herrn mit kummervollen Tränen anruft, spricht er: "Gott, mache mich würdig, dass mein Verstand durch die Essenzen des Wirkens geliebten Sohnes erheitert wird. deines entschleiere die Bedeckung der Leiden, welche das Gesicht meines Verstandes verkleidet. Lass dein heiliges Licht in meinem Herzen erstrahlen, damit mein Verstand die äußere Form der Tinte durchdringen kann. Mit dem erhellten Auge meiner Seele will ich die heiligen Mysterien erkennen, welche in deiner Botschaft verborgen sind. Gewähre mir, o Herr, mittels deiner Gnade und mache mich durch deine Barmherzigkeit

während die restlichen Wochentage dem Neuen Testament gewidmet sind. Im Idealfall erfolgt die Lesung morgens vor der täglichen Arbeit, ansonsten nach Erledigung aller wesentlichen Alltagsaufgaben. Jedenfalls sollte eine festgelegte Zeit vereinbart werden, bei der sich alle Familienmitglieder zum gemeinsamen Lesen einfinden können. Möchte jemand aber morgens oder zu Tagesbeginn lesen, kann er diese Lesung in einen zusätzlichen individuellen Plan aufnehmen. Besondere Obacht ist vor den Stolperfallen jenes Treulosen vonnöten, der von Zeit zu Zeit versucht, langanhaltenden Eifer zu unterbinden. Daher sollte es einem Familienmitglied bzw. der ganzen Familie nur einmal erlaubt sein, den Lesungstermin zeitlich zu verschieben oder gar aufzuheben (unter Kompromiss, einen Ersatztermin festzulegen). So setzen wir uns nämlich die Priorität, eines der Gebote Gottes zu erfüllen, für welche wiederum wir lesen und studieren. Falls möglich sollten wir die Bibel-Erzählung mit einem Auslegungskommentar lesen, allerdings aus dem Fundus der allgemeinen Kirchenlehrer (welche wir während der Heiligen Eucharistiefeier im Bekenntnis zu den Kirchenvätern erwähnen, da diese die Welt mittels ihrer Handlungen sowie Gelehrsamkeit erhellten) mitsamt unserer syrischen Kirchenväter Besonderen die zwei erhabenen Leuchten Mor Ephrem und Mor Jakob). Ist solch eine Auslegung (der allgemeinen Kirchenlehrer) nicht verfügbar, kann auf anderweitige orthodoxe (koptische oder byzantinische) Schriften zurückgegriffen werden, während man sich

Brüder und Schwestern jeweils miteinander. So ist es allen Familienmitgliedern möglich, offenherzig mit Bekannten und Fremden in Kontakt zu treten. Fernerhin sollen sie die Worte der Bücher beherzigen, welche Anweisungen für sie darstellen. Auch sollen sie ihren Beobachtungssinn auf die in den Büchern Erwähnung findenden Gleichnisse und Erzählungen richten, damit sie durch sie Weisheit erlangen.

- 2. Erfolgt ein Kontakt bzw. eine Beziehung in Eintracht des Glaubens sowie Gottesfurcht, dann wird die Würde eines jeden Menschen gewahrt. Nun ist es vonnöten, dass sich darin jeder gemäß seinem Niveau übt. Zeigt er sich als Gläubiger, dann unterstützt ihn Gott schon sehr bald und geleitet ihn auf einem Weg, der zur Errettung seines Lebens geeignet und in den Augen des Herrn wohlgefällig ist.
- Lasst uns solch ein Fundament auf dem Boden unseres 3. Herzens errichten und zurückkehren zu den Wurzeln bzw. aktiv in Angriff nehmen, einen Programmplan zum Lesen der Heiligen Bücher einzuführen, der für jede Familie gemäß ihrer Möglichkeiten geeignet ist. Dies soll geschehen unter der Leitung eines geistlichen Vaters, der sich sorgt um die Erlösung und das Wohl der Gläubigen und Erfahrung aufweist bedingt durch seine eigene Familie. Falls in der Form nicht möglich, soll das Programm wie folgt aufgebaut sein: Es wird ein Thema aus dem Heiligen Evangelium verlesen, wenn möglich täglich, wenigstens jedoch wöchentlich. Im letzteren Fall sollten das Alte und Neue Testament im Wechsel berücksichtigt werden; beim täglichen Lesen kann ein Tag für das Alte Testament eingeplant werden,

Uns ist offenbar, dass auf diesem Planeten und in diesem Gefecht zahlreiche Häretiker von der Wahrheit abgekommen sind, obwohl die Heilige Lehre ohne Tadel ist. So sagt der erhabene Isaak von Antiochien: "Große Kenntnis bringt nicht vom Weg ab, wie du vielleicht glauben magst. Das Begehren des Menschen ist aber bitter und dieses verbiegt die Lehre! Dem versehrten Auge schadet das Licht, sobald es dieses erblickt. Und so wird auch der unaufrichtige Gedanke von der Kenntnis verwundet. (...) Obwohl der Wabenhonig süßlich schmeckt, im Mund der Schlange ist er Todesgift. So auch die Lehre von Kritikern, wenn sie widersetzlich ist."126Antonius wird über Arius wie folgt zitiert: "Arius, der in Alexandria auftrat und seltsame Äußerungen über den Eingeborenen in Umlauf brachte, setzte einen Anfang für jenen, der kein Anfang hat; ein Ende für jenen, der unaussprechlich ist; eine Bewegung für jenen, der unbeweglich ist. (...) Hätte er sich selbst (wahrhaftig) erkannt, hätte seine Zunge nicht über Dinge gesprochen, von denen er keine Kenntnis hat. Es ist also offensichtlich, dass er sich selbst nicht erkannte."127

Es kann demnach vielleicht sein, dass das Lesen, welches nicht durch aktives Handeln vervollkommnet wird, Irreführung aufkeimen lässt. Daher folgende Hinweise und Ratschläge:

1. Für die Gläubigen ist es geboten, in völliger Gottesfurcht zusammenzuhalten. Das heißt, ein Mann mit seiner Ehefrau und eine Frau mit ihrem Ehemann, Eltern mit ihren Kindern und Kinder mit ihren Eltern,

¹²⁶ Siehe Fußnote 60

¹²⁷ Siehe Fußnote 61

(gemäß den Worten des Heiligen Seraphim, der im 18. bzw. 19. Jahrhundert in Russland lebte), dass jemand den Heiligen Geist Gottes erwirbt und durch ihn erfüllt werde – freilich soll er dabei keine eigene Lehre kreieren, sondern sich stützen auf die heiligen Kirchenväter.

Sicher gibt es viele und mannigfaltige Anfechtungen, die den Jünger der Wahrheit befallen. Eine besonders gefährliche Versuchung, die ihn bedrängen kann, ist der sogenannte Konflikt der Deutungsgaben: "Während des Bücherlesens oder Nachsinnens über deren Inhalt nähert sich jener Verruchte und fängt den Bruder ein mit bewunderungswürdigen und erstaunlichen Deutungen. (...) Er lockt damit aber und gibt die Seele den Gedanken der Skepsis preis. (...) Und umso mehr er seinen schädlichen Samen durch Deutungen auswirft, desto einfacher verleitet das Scheusal der Arroganz viele dazu, sich rühmen zu lassen. (...) Dadurch plagt der Gedanke des Neids die Seele, denn dieselbe kann Ruhm oder Lob für einen anderen nicht hören bzw. ertragen. Falls doch, ist sie nicht mehr ihm, Gott Herr über Allem."124 Die Deutungen können hierbei verschiedener Natur sein und Neues zutage fördern, das bei den Hörern Bewunderung auslöst; sie können zutreffend oder auch lügenbehaftet sein, denn man kann kein Todesgift verabreichen ohne Wabenhonig¹²⁵.

¹²⁴ Siehe Fußnote 58

¹²⁵ Siehe Fußnote 59

Ehrfurcht."123 Ziel ist auch nichts von dem, was insgesamt diverse Prediger und Lehrer über das Internet, Fernsehen oder über andere Kommunikationsmedien verkünden. Gegenwärtig predigen sie sogar in unseren Gemeinden und Versammlungen, derweil sie krankhaft besessen sind von ihrer Meinung und sich ihre Umkehr schwierig gestaltet, da sie Gefallen gefunden haben an der Unwahrheit und Schwindelei, welche sie als "Wahrheit des Evangeliums" betiteln. Falls jemand sich ihnen nicht anschließen möchte, zeigen sie sich als vermeintlich Fromme mit großer Geduld, für den Verirrten betend, auf dass der Herr ihn in seine Schafhürde zurückbringt. Begegnet ihn jedoch jemand mit verständigem Wissen und stimmt dieser mit ihren Gedankengängen sowie ihrer ruinösen Lehre nicht überein, erzürnen sie urplötzlich und werden wütend. Durch einen fehlgeleiteten Eifer greifen sie auf Ausflüchte zurück und beleidigen die heiligen Kirchenväter und Versammlungen der Heiligen Synoden. Manches Mal schmähen sie die Heiligen und leider sehr oft sträuben sie sich gegen die Gottesgebärerin, d.h. verachten ihre Heiligkeit, ihre Ehrerbietung, ihre Keuschheit, ihre Jungfräulichkeit sowie ihre Funktion als Fürbitterin. Schlussendlich leugnen sie, andere ebenfalls dazu ermutigend, die christliche Priesterschaft sowie Überlieferung der Heiligen Kirche.

Freiheraus sagen wir nun, dass das Ziel des spirituellen Lebens ist, sich rein zu halten während man sich Gott annimmt! Gott wird dann selbst getreu seiner Liebe seinen Geist über seine Lieben ausgießen. Daher ist das Ziel des christlichen Lebens

¹²³ 1 Petrus 3,15. Vgl. Matthäus 10,19.20; 7,6

abhängig ist der Glaube vom Hören des Wort Gottes und der Kenntnis, dass es Gott ist, der da spricht – und im selben Augenblick wird der Glaube empfangen und lässt sich nicht entzweien¹¹⁸.

Das Ziel ist des Weiteren auch nicht, dass wir zwanghaft die Botschaft auf der ganzen Welt predigen¹¹⁹ oder erlöst werden wollen vom zukünftigen Zorn¹²⁰, denn nur die Buße ist der Eingang ins Königreich, wo der Herr unserem Willen nach über uns herrscht, während wir ihn zum König unserer Herzen bestellen. Ziel ist auch nicht, dass wir das himmlische Königreich erben¹²¹ oder tausend Jahre über diese Erde des Verderbens herrschen wollen, zusammen mit Christus in dieser Welt des Bösen. So reden nämlich einige irrtümlicherweise daher, wobei sie ihren Scharfblick nicht auf das Wort unseres Erlösers richten, das da lautet: "Mein Reich ist nicht von dieser" Welt; wäre mein Reich von dieser Welt, so hätten meine Diener gekämpft, damit ich nicht ausgeliefert würde den Juden; nun aber ist mein Reich nicht von hier."122 Fernerhin ist das Ziel nicht, dass wir in Diskussionen und Dialogen triumphieren und die Wahrheit des Evangeliums beweisen, sondern vielmehr "heiligt den Herrn Christus in euren Herzen und seid bereit zur Verantwortung gegenüber jedermann, der Rechenschaft fordert die Hoffnung eures Glaubens, mit Demut und über

¹¹⁸ Siehe Fußnote 52

¹¹⁹ Vgl. Psalm 19,5 und Römer 10,15 und Apostelgeschichte 13,1.2

¹²⁰ Vgl. Matthäus 3,2; 4,17 und Lukas 13,3

¹²¹ Vgl. Matthäus 5,20; 7,21; 11,12; 19,12; 10,38; 16,14

¹²² Johannes 18,36

werden den Vater anbeten, wie es im Geist und in der Wahrheit geziemt."116

Das Ziel ist auch nicht, die Gabe zu erwerben, Wunder und Zeichen zu vollbringen oder Tote zu erwecken¹¹⁷. Dazu Stellung nehmend sagt einmal mehr Mor Philoxenus, Bischof von Mabug: "So sagte der Herr jedoch nicht über alle Gläubige." Über den Glauben schrieb er fernerhin, dass derselbe nicht eines Zeugnisses bedarf, um bekräftigt zu werden. Belege und Zeugnisse sind nämlich nur für die Gewissheit vonnöten, also für jenen, der sich wünscht, zu sehen, zu fühlen und erst dann zu bejahen. Der Glaube dagegen resultiert nicht aus Wundern! Denn so wie Gott nicht darauf angewiesen ist, mittels Machtdemonstration und Wunderwerke ein Bittgesuch zwecks irgendein durch ihn in Zukunft eintretendes Ereignis zu erwirken (alles ist schließlich Gottes unübertrefflicher Kenntnis offenkundig und sichtbar), so auch ist der Glaube nicht Wundern bedürftig. Wie kann nämlich der Glaube einer Sache bedürftig sein, die er selbst erwirkt? Alle Phänomene und Wunder und dergleichen resultieren nämlich aus dem Glauben! Und wie kann der Glaube einer durch ihn erwirkten Sache sein, deren Zeugnisse den Glauben manifestieren? So wie Gott nicht auf seine Werke angewiesen ist, ist auch der Glaube nicht an Wunder gebunden. Der Glaube demnach ist von keinerlei Sache abhängig, weder vom Sehen noch vom Fühlen, weder von Zeichen noch von Wundern, weder von Bittgesuchen noch von Zeugnissen. Einzig und allein

¹¹⁶ Siehe Fußnote 50. Vgl. Johannes 4,24

¹¹⁷ Vgl. Markus 16,17.18

behaglich."¹¹² Der Begriff der Gedankensammlung kann so erläutert werden: "Bis jemand das Verlangen verspürt, zu beten und im Gebet nachzusinnen, während er die Substanz des Gedankens verinnerlicht und durch sie Gott ohne Unterlass verherrlicht."¹¹³

Es ist also nicht das Ziel des spirituellen Lebens und des Lesens der Heiligen Bücher sowie das Nachsinnen in ihnen, dass wir in "Zungen" reden, wie es sich beispielsweise die Pfingstler oder Baptisten vorstellen. Die einzige "Zunge", d.h. Sprache, welcher der Sprechende und Stumme gleichermaßen bedarf, ist die Sprache der göttlichen Liebe – ganz egal durch welches Wort oder auf welche Weise sie erfolgt. So belehrt Vater Antonius seine Kinder im Geiste wie folgt: "Meine Lieben, lernt euch selbst kennen. Denn die sich selbst kennen, kennen ihre Zeit. Und die ihre Zeit kennen, können (ohne Erschütterung) werden bekräftigt erschrecken und nicht durch unterschiedliche Sprachen."114 Und über diese Verse ("Ihr alle, die ihr auf Christus getauft seid, habt Christus angezogen. Da ist weder Jude noch Heide, weder Knecht noch Freier, weder Mann noch Frau."115) sagt er: "Alle Sprachen unter ihnen werden erlahmen, sobald sie den Heiligen Geist empfangen zum Zeitpunkt, an dem sie das heilige Erbe erstehen. Und sie

¹¹² Siehe Fußnote 46

¹¹³ Siehe Fußnote 47

¹¹⁴ Siehe Fußnote 48

¹¹⁵ Galater 3,27-28

Bezüglich der Intention des Lesens der Heiligen Bücher sagen wir indes, dass es die Gedankensammlung ist (vergleiche mit obigem Zitat: "Sei beständig im Lesen und Hören der Bücher, damit du weise wirst und dir gesammelte Gedanken erwirbst."111). Ferner spricht Mor Philoxenus: "Und daher, so denke ich, ist es für den Einsiedler nicht zwingend erforderlich, intensives Lesen auf Dauer zu forcieren. Es würde ihm nämlich keine Stille bringen, sondern Verwirrung stiften; es würde ihm keine gesammelte Einkehr gewähren, sondern verworrene Zerstreuung nach sich ziehen. Falls du mir nun mit dem Zitat eines der Seligen entgegnest, dass das Lesen der Bücher jedoch zur Gedankensammlung führt, dann sage ich: Auch das ist wahr! Es sammelt die Gedanken (...) sowohl von jenem, der sich dem Irdischen zugekehrt hat (z.B. ein Mönch, der sich im Gedanken dem Irdischen zugewandt hat oder ein Gläubiger, der sich abgewendet hat und zurückgefallen ist, d.h. Christus und seinen Gesetzen den Rücken für Satan und seine Verlockungen gekehrt hat, obwohl von ihm bei der Taufe anders versprochen) als auch von jenem, der sich vollends außerhalb davon befindet. Es ist daher vonnöten, dass jemand eine kurze Zeit im Buch liest, bis er feststellt, dass sich seine Gedanken gesammelt haben. Dann soll er sich vom Lesen abund hinwenden zur Reinheit des Gebets! Dabei soll er während des Lesens nicht der Wörter Kenntnis und Auslegung verlangen, andernfalls fällt er zurück in die erwähnte Zerstreuung. Vielmehr soll er die spirituelle Theorie der Wörter erheischen, denn nur diese allein ist dem Verstand

¹¹¹ Siehe Fußnote 45

Alle Kirchenväter lehrten, bekräftigten und ermahnten in aller Ausführlichkeit, dass das Ziel des spirituellen Lebens darin besteht, in freiem Willen die Anordnungen Gottes zu erfüllen (in Abgrenzung zur Liebe zu Gott, dem Nächsten sowie sich selbst). Jene Anordnungen wurden uns nicht wegen einer Anbetungssucht des Schöpfers durch das Geschöpf wegen überliefert (auch nicht zwecks Gaben, Opferungen und dergleichen), sondern Gott überlieferte diese Anordnungen nur für einen entscheidenden Zweck: Nämlich zur Heilung unserer Seele, welche erkrankte und Schläge ertragen musste ob der Sünde, der Leiden und des Verderbens des Geistes. Er schenkte uns offenherzig gänzliche sowie göttliche Erneuerung durch sein göttliches Wirken, wodurch wir teilhaben an den Segen und reichen Früchten - er hat uns also zu Anteilnehmern der göttlichen Natur bestellt108. Lediglich eine Sache erbot sich Gott, nämlich dass wir ihn lieben als eine Form der Erkenntlichkeit¹⁰⁹. Falls nicht, setzen wir uns herab auf eine niedrigere Stufe als das Getier¹¹⁰. Ferner sollen wir die erwähnte Liebe übertragen und durch Handeln aktiv aufzeigen, sowohl dem Nächsten (wer auch immer dies sei, und sei es ein Irreführer, denn dieser ist einem Bekehrer wahrlich bedürftig; davon abweichend kann gehandelt werden, falls der Irreführer wissentlich und arglistig handelt und danach trachtet, andere in die Irre zu führen) als auch uns selbst gegenüber zwecks Respektbekundung unserer Seele entgegen.

¹⁰⁸ Vgl. 2 Petrus 1,4

¹⁰⁹ Vgl. 1 Johannes 4,19-20

¹¹⁰ Vgl. Jesaja 1,3

nach außen gerichtet."106 Hierdurch erläutert Mor Philoxenus, warum nicht jeder, der liest, durchdringt zu den Wegen des Herrn und dieselben versteht. Als Erwiderung gegenüber den heutigen Debattierern, welche die Ordnung des spirituellen Lebens durcheinandergewirbelt haben, lässt sich anführen: "Warum sollte für einen Einsiedler die Frage von Bedeutung sein, was die Auslegung jenes Wortes oder der Sinn dieses Satzes ist? Lauf vorneweg und begib dich in das Land der Erkenntnis, so dass die Frage darüber nicht mehr erforderlich ist! Fragst du nämlich erst nach Erkenntnis, ist gewiss, dass du dich außerhalb jenes Landes befindest. Siehe, das menschliche Auge fragt doch nicht erst und sieht dann die Sonne. So stellt auch das Auge des Verstandes nicht erst Voruntersuchungen an und sieht dann die Erkenntnis des Geistes, sondern begegnet wie das Auge der Sonne - ihrem Antlitz und wird durch sie erhellt. Daher sagte einer der Heiligen einst, dass es dem Einsiedler solange nicht ziemt, die Erkenntnis eines Satzes aus dem Buch zu begehren, bis er selbst dem Niveau bzw. Anspruch dieses Satzes genügt. Dies nämlich, damit die teuflischen Widersacher, nachdem sie den nach Erkenntnis begehrenden Verstand erkannt haben, ihn nicht blenden und ihm eine Sache als etwas anderes vorgaukeln."107 Dieser einem Einsiedler erteilte Ratschlag hilft freilich jedem Anhänger Christi und dessen Lieben

¹⁰⁶ Siehe Fußnote 40

¹⁰⁷ Siehe Fußnote 41

Lobpreises zur Seite steht, dann hört er es gar vergebens."103 Und weiter: "Sei beständig im Lesen und Hören der Bücher, damit du weise wirst und dir gesammelte Gedanken erwirbst."104 einer anderen Stelle An sagt er: kontinuierliche Arbeitspraxis in einem Handwerk erweitert das Wissen und fördert allerlei Gefühle im eigentlichen Werk zutage. Auf gleiche Weise verhält es sich mit dem unentwegten Denken an das Wort des Wissens: Es erweckt die Gedanken zur Erkenntnis, schärft die Zunge zu weisem Wort und bindet den Verstand in Denken an Gott. Und jener, der zu jeder Zeit an Gott denkt und diese Erinnerung in sich verborgen ständig fortführt, dem wird auch eine Gottesfurcht erwachsen, welche ihm wiederum zu einem schützenden Wall vor allem Bösen gereicht."105

Des Weiteren macht er deutlich, dass, wenn der Verstand einem äußeren Zwang unterworfen ist, der Blick nach Innen gerichtet werden soll: "Nicht jeder, der Bücher liest, tut dies auf vorbildliche Weise oder in voller Überzeugung. Sondern es kann sein, dass einer Bücher liest, um nachzuerzählen oder in Erinnerung zu schwelgen. Oder auch aus dem Wunsch heraus, eine Auslegung zu erlernen oder privates Wissen anzueignen. Oder, um mit Häretikern zu debattieren. Oder aber, falls jemand ins Wanken gebracht wird von der Crux des Lehrens, welche freiheraus gesagt die Prahlerei ist. Falls jemand wegen eines oder aller dieser Ziele liest, solange auch ist der Verstand

¹⁰³ Siehe Fußnote 37

¹⁰⁴ Siehe Fußnote 38

¹⁰⁵ Siehe Fußnote 39

Lehrer, dann Wundertäter, dann Gaben der Heilkunst, Hilfeleistung, Leitung und verschiedener Sprachen."100

In Kurzform wollen wir darauf replizieren – nicht in unseren Worten, sondern durch die Kirchenväter, welche Jünger des wahrhaftigen Geistes von Gott Christus sind. So lehrt Mor Philoxenus durch seine Schriften: "Sobald du eine Lesung aus den Büchern vernimmst, sollen deine Gedanken gesäubert sein von allem Elend, damit die Worte des Geistes nicht durch deine Krankheiten beschmiert werden und sich umkehren in dir zu Schaden und Leid."101 Die folgende Ermahnung ist freilich gültig für alles, was mit Spiritualität in Einklang steht: "Lasse nicht Viten der Heiligen verlauten, damit du dich stolz fühlen kannst oder anderen auffällst, sondern gewürdigt und geachtet wirst von deinem Herrn."102

Mor Philoxenus zeigt darüber hinaus die Dringlichkeit und den Nutzen des Lesens und Studiums auf, indem er sagt: "Jener, der immerfort das göttliche Wissen trinkt, dessen persönlicher Sprössling gibt auch allzeit göttliche Früchte. Falls er aber die Erkenntnisrede nicht als Gewohnheit vernimmt, dem Hilfe spendenden Wort Gottes nicht zwecks Erleichterung zuhört bzw. um durch das Wort erbaut zu werden, dann empfängt er es lediglich mit menschlicher Wahrnehmung. Und falls er es nicht erlernen will, damit ihm ein Mittel für die Kunst des

¹⁰⁰ 1 Korinther 12,28. Vgl. auch: Epheser 4,11 und 1 Timotheus 1,7 und 2 Timotheus 4,3.

¹⁰¹ Siehe Fußnote 35

¹⁰² Siehe Fußnote 36

Stimme des Hirten

aller Weisheit, um jeden Menschen vollkommen in Christus darzustellen."⁹⁷

Hier im Folgenden wollen wir euch Lesern nun unsere Auffassungen entsprechend dem Evangelium entfalten, gepaart mit kurzen Lektionen über die Vortrefflichkeit des Nachsinnens in den Heiligen Büchern. Wir möchten euch dabei ermutigen, sie in großer und anhaltender Sorgfalt aufzunehmen, da ihre Früchte und Erträge nicht von geringer Natur sind. In Form einer Einleitung sei zunächst angeführt, dass manch Europäer oder Amerikaner mit besonderem Nachdruck einer Debatte über Geschichtliches nachgeht, indem Katholiken damit konfrontiert werden, einst ihre eigenen Anhänger davon abgehalten zu haben, zu Hause in den Büchern sowie Schriften zu lesen. Beharrlich lehren sie zudem, dass jeder imstande ist, die Gabe der Auslegung der göttlichen Bücher und Schriften sich anzueignen, obwohl Jakobus selbst predigt: "Werdet nicht in großer Zahl Lehrer, meine Brüder!"98 Die Unterweisung nämlich ist ein göttlicher Ruf und nicht zu unterschätzen. Paulus sagt: "Seid auf Bescheidenheit bedacht, wie Gott jedem einzelnen das Maß des Glaubens zugeteilt hat. (...) Wir haben verschiedene Gaben gemäß der uns verliehenen Gnade. (...) Ist jemand Lehre gegeben, so lehre er."99 "Gott hat in seiner Kirche eingesetzt erstens Apostel, dann Propheten, dann

⁹⁷ Kolosser 1,28

⁹⁸ Jakobus 3,1

⁹⁹ Römer 12,3.5.7

die Heiligen Bücher zu untersuchen und zu prüfen, den Wahrheitsgehalt ihrer Offenbarung jedoch vorneweg leugnend. Hierzu möchten wir dem Wort des dreimal seligen Mor Shenuda III. gedenken, welcher, nachdem er bezüglich des Wahrheitsgehaltes der Erzählung des Propheten Jona befragt wurde und ob er ihr denn selber Glauben schenke, wie folgt antwortete: "Wenn ich also an die Schrift glaube und die Schrift sagt, dass der Walfisch Jona schluckte, dann glaube ich dies der Schrift!"

Mit der Globalisierung einhergehende Herausforderungen, welche auf uns heutzutage besonders starken Einfluss ausüben und durch neuartige Kommunikationsmittel stetig zunehmen, werden jemandem mit aufrechter Ansicht und gesundem Gewissen nicht zum Verhängnis. Wer dagegen schlaff ist, könnte stolpern und vielleicht fallen. Wenn Kommunikation also, wie auch immer sie geartet sein mag, nicht auf dem Evangelisten-Fundament göttlicher Liebe basiert, kann sie weder einen erbaulichen Dialog noch eine positive Meinung auslösen, sondern zieht stattdessen Irreführung und Vergessenheit nach sich.

In der heutigen Zeit sind wir einem erhöhten Risiko ausgesetzt, welches zunehmend anwächst, da weder unsere Sorge noch unser Drang nach spirituellem Wissen verlangt. Vor allem ist es also nötig, dass jemand, der unterrichtet, noch vor mündlichen Belehrungen zuallererst mittels seines Handelns und Tuns anleitet und dadurch ein gutes Vorbild nach außen abgibt. Diese Verantwortung haben wir uns nicht selbst erdacht, sondern wurde veranlasst durch das Wort des Paulus, der sagt: "Wir verkündigen, lehren und ermahnen jeden Menschen in

die heiligen Kirchenväter angewöhnt, die Heilige Schrift zu lesen und zu studieren. Ihnen wird nachgesagt, dass aufgrund des süßlichen Geschmacks solch göttlicher Worte in ihren Mündern, sie nicht mehr imstande waren von einem Wort zum nächsten überzugehen, außer denn nach einer gewissen Zeitspanne.

Aus historischem Blickwinkel betrachtet fand bei uns Syrern eine Rückständigkeit bzw. Handlungsunfähigkeit, in welcher untrüglich befanden, nach der Zeit Universalgelehrten Bar Hebräus sowie nach den vernichtenden Angriffen des Timur Lenks Einkehr. Sie dauerte an bis nach dem Genozid ("Seyfo") und den Unterdrückungen in den Landschaften des Turabdin sowie in anderen Ländern – dort wo Syrer im Speziellen sesshaft waren (Irak, Syrien, Libanon, Jerusalem und andere Schauplätze tragischer und leidvoller Ereignisse, die vom Verstand weder erfasst noch aufgezählt werden können). Uns ist allerdings überdeutlich klar, dass die Ursache der Rückständigkeit oder Handlungsunfähigkeit auf fehlende Festhalten an den Vorschriften und die Vernachlässigung der göttlichen Lehren zurückzuführen ist! Diese negativen Aspekte gehen einher mit Häme und Beschimpfung der Heiligtümer, geringer (und teils fehlender) Bildung, Gier nach Geld und leiblichem Wohl und - mehr als alles andere – unserem Drang zu rein irdischem Praxiswissen statt zu jener spirituellen Erkenntnis. Dieser fehlgeleitete Drang wirkt sich mehr als alles andere schädigend und nachteilig aus. Der Grund dieses Dranges wiederum ist eine falsche Unbedarftheit, die Furcht vor Unwissenheit oder auch der Einfluss des Diesseits. Angesichts dieses irdischen Einflusses auch haben gewisse Bildungsanstalten begonnen,

Heiligen Evangelium zu besitzen, dass jeder, der eine besaß, wie ein Engel unter den Gläubigen angesehen war. Und ganz besonders, wenn derjenige bewandert war im verständlichen, sanftmütigen und geistlichen Lesen. Wie viel mehr also, wenn er sogar in der Lage war, auszulegen bzw. zu kommentieren?

Was ist nun über jene zu sagen, die des Lesens nicht mächtig waren? Wie wurden sie fromm und heilig, ohne in der Lage zu sein, die Bücher zu studieren, deren Kenntnis schließlich von so großer Bedeutung ist? In einer Erzählung über Anba Bemwa (ein koptischer Heiliger aus dem 4. Jahrhundert) wird erwähnt, dass derselbe nicht zu lesen vermochte. Als er in ein Kloster kam, wurde er einem Mönchen zugewiesen, auf dass er ihm Lesen und Schreiben beibringe. In seiner ersten Lektion indes las er in den Psalmen wie folgt: "Ich sagte: Ich will auf meinen Weg Acht geben und mit meiner Zunge nicht sündigen. Ich will meinen Mund vor Frevel schützen, solange die Bösewichter vor mir sind."95 Und er verstand den Inhaltssinn dieses Verses sehr wohl, erbat sich von jenem Bruder jedoch eine Unterbrechungspause, damit er fortgehen und über diese Lesung in Versenkung nachsinnen könne. Nachdem er fortging, verbrachte er sechs Monate auswärts ohne zum Mönch zurückzukehren, bis derselbe sich aufmachte, um ihn aufzusuchen und seine Auskunft einzuholen. Als er ihn schließlich ausfragte, erwiderte der Heilige: "Bisher nämlich Reflexion dieses Verses habe ich die nicht noch abgeschlossen."96 Auf diese Art und Weise also hatten es sich

⁹⁵ Psalm 39,1

⁹⁶ Siehe Fußnote 30

nicht vollends transferiert werden. Um nichts zu unterschlagen, sei an dieser Stelle offen angemerkt, dass unsere syrische Sprache mit ihren Regeln (der Grammatik) zu jener Zeit noch nicht hochwissenschaftlich ausgearbeitet war. Jedoch genügt uns die Tatsache, dass vereinzelte Abhandlungen existierten und man den Regeln mächtig war. Unsere heiligen Kirchenväter schließlich lehrten der Kirche auf diese Weise die Sprache, vor allem der unter "Krone der Syrer" bekannte Severius der Große ließ dieselbe nicht vereinsamen, sondern bewahrte sie ihrer Würde entsprechend.

Die Historienschreibung lehrt uns offenkundig, dass es Zeiten gab, in der die Kirche Roms es nicht gestattete, dass bei gläubigen Laien die Heilige Schrift aufzufinden war. Ein Bibelverbot im Allgemeinen steht der göttlichen Vorsehung freilich entgegen, denn es steht geschrieben: "Dieses Buch des Gesetzes soll nicht von deinem Mund weichen, vielmehr forsche darin Tag und Nacht. Und du sollst halten und achten, was immer darin geschrieben steht, dann wirst du Glück und Erfolg erlangen."94

Es ist ohne Zweifel bekannt, dass es viele Heilige gibt, die Großes bewältigt haben – allein dadurch, dass sie das Wort Gottes nicht losließen. Hierbei wird sich erzählt, dass zu Zeiten einer der heftigen Verfolgungen die Gläubigen derart im Verlangen entflammten, wenigstens eine Seite aus dem

⁹⁴ Josua 1,8

wurde, so musste es sich doch mit den Viten der Heiligen besser auskennen als mit den Namen der Wochentage! Verwundert sein muss man darüber freilich nicht, da sie vordem in einer wiederkehrenden Woche lebten, welche ihnen einen achten Wochentag bereithielt: den Tag des ewigen Lebens.

Wie antworten wir indes auf die Frage, wieso wir unsere Zeremonien und im Speziellen die Lesungen aus der Heiligen Schrift während der Göttlichen Liturgiefeier in der schwer zugänglichen syrischen Sprache beten bzw. lesen, obwohl – wie oben aufgeführt – Paulus uns doch besonders auf die "Früchte des Verstandes"93 aufmerksam gemacht hat? Es ist zunächst so, dass der Lektor oder Prediger oder entsprechend dem Kanon ranghöchste Betende soweit wie möglich erwähnte Texte und Schriften verständlich machen muss. Die Unerlässlichkeit der syrischen Sprache resultiert jedoch aus der uns sich ergebenden Möglichkeit, durch sie so nah wie möglich an den Ursprüngen der Ereignisse jener Zeit zu sein.

Zeitgleich werden wir aufgrund der Nähe zur damaligen Situation mit der Atmosphäre der ursprünglichen und anfänglichen Botschaft, welche durch göttliche Kraft und himmlische Bezeugung gepredigt wurde, enger vertraut gemacht. Die Zuhörerschaft nämlich empfing das Wort in syrischer Sprache. Liest man im heiligen Evangelium, so stößt man auf Formulierungen, die für jemanden, der der syrischen Sprache nicht mächtig ist, kaum verständlich sind. Denn in der jeweils anderen Sprache kann der ursprüngliche Sinngehalt

⁹³ Vgl. 1 Korinther 14,14-19

Hymnen, falls sie das himmlische Königreich nicht verlieren wollen⁹².

Da zur Zeit des Mor Jakob zahlreiche Häresien aufkeimten, legte dieser all jenes, was den Zuhörern schwer verständlich war, in Form seiner Homilien auf einfache Weise aus und beantwortete dadurch offene Fragen. Und so werden wir immer wieder gewahr, dass die Kirchenväter, dort wo Verständnisschwierigkeiten auftauchten, Kommentare vorlegten, damit das Volk verstehen lernt und Früchte bringt. In einem Hymnus beispielsweise (aus den Rabulischen Fürbitten) sehen wir, dass wie folgt geschrieben steht: "Der Sonntag, d.h. erste Wochentag, gleicht dem einen Engel aus der Höhe, der die Botschaft überbrachte und der Jungfrau Maria Friedensgruß übergab. Der Montag, Wochentag, gleicht den zwei ehrlichen und herrlichen Brüdern Sergius und Bacchus, die erfolgreichen Offiziere. Der Dienstag, d.h. dritte Wochentag, gleicht den drei Jünglingen aus dem Hause Hananias. Der Mittwoch, d.h. vierte Wochentag, gleicht den vier Evangelisten. Der Donnerstag, d.h. fünfte Wochentag, gleicht den fünf Jungfrauen. Der Freitag, d.h. sechste Wochentag, gleicht den sechsflügeligen Seraphim. Der Samstag, d.h. siebte Wochentag, gleicht der Shmuni mitsamt ihrer sieben Söhne und Elasar ihrem Lehrer. Halleluja, ihr Gebet möge uns helfen!" Hierdurch erkennen wir, auf welche Weise die Heiligen das Kirchenvolk, von Klein bis Groß, unterrichteten bzw. unterwiesen. Beachte dabei, geneigter Leser: Wenn selbst ein Kleinkind auf diese Weise belehrt

⁹² Vgl. Galater 5,19-21

zehntausend Worte in Zungen."⁹⁰ Daraus resultiert also die Dringlichkeit nach Früchten des Verstandes, welche anderen in Form der Sprache vermittelt werden.

Was sagen wir, wenn wir heutzutage erkennen müssen, dass jener Weg zur Erkenntnis durch Hymnengesang nicht mehr erfolgreich beschritten wird, da das Bewusstsein sich eher weltlich orientierten Melodien hingibt, anstatt sich zu überirdischen Sinngehalten spiritueller Hymnen hingezogen zu fühlen? Das Problem dieser Gefahr liegt dabei nicht etwa am Grundprinzip selbst, zumal Mor Ephrem sich diesem bediente, sondern an einer erkrankten Ansicht bzw. Herangehensweise. Es genügt dazu anzuführen, dass manch einige, die im Kirchengesang bestens unterrichtet und bewandert sind, sich vom Sinngehalt der Hymnen nicht so sehr einnehmen lassen wie von den Melodien. Dadurch werten sie allerdings die kirchlichen Melodien von ihrer erhabenen Stufe auf eine weltliche ab. Etliche Male, während sie von weitem den Kirchengesang vernehmen, hat ihr Verstand sie nicht angeschickt, zu untersuchen und festzustellen, ob der Gesang kirchlicher Natur ist oder nicht. Vielmehr trifft das Wort des Mor Philoxenus zu (beim Kampf gegen den Teufel, jenen Liederkomponisten): "Wenn die göttliche Fürsorge nicht wäre, vielleicht würde die Seele den Körper verlassen, um dem Gesang dieses Versuchers anzuhängen."91 Dabei sind sie als Unterrichtete besonders angehalten, sich von weltlichem Gesang loszusagen und diesen zu ersetzen durch kirchliche

⁹⁰ 1 Korinther 14,14-19

⁹¹ Siehe Fußnote 25

Stimme des Hirten

jederzeit unter uns und in uns im Heiligtum lebt⁸⁶. Unser Herr Jesus Christus spricht in seinem Heiligen Evangelium: "Siehe, das Königreich Gottes ist mitten unter euch."⁸⁷ Auch im rituellen Kirchengebet sagen wir: "Siehe, das Königreich ist mitten unter dir, o Sünder."⁸⁸

Uns ist sehr wohl bekannt, dass Mor Ephrem Messdienerinnen Hymnen sowie Kirchengesänge mit rechtgläubigen Lehren aus den Büchern beibrachte, um gegen die Schwindelei des Bardaisan vorzugehen. Auf diese Art ebnete er einen Pfad, auf welchem Menschen mit treuherzigem Glauben und beschränkter Gelehrsamkeit (damals also Frauen, Mägde und Mädchen, denen der Zugang zu Bildung verwehrt war) gebildete Gelehrte und Weise dieser Welt niederrangen⁸⁹. Dabei ging es Mor Ephrem vordergründig nicht darum, mittels dieser Hymnen Sänger oder Zuhörer aufzuheitern. Vielmehr sollten sie derart beten, dass sie Sinngehalt der spirituellen Bücher gewahr und damit in Geist und Verstand bereichert werden. Paulus sagt dazu: "Wenn ich in Zungen bete, so betet mein Geist; mein Sinn aber bleibt ohne Früchte. (...) In der Kirche dagegen möchte ich lieber fünf Worte mit meinem Verstand reden, damit ich auch andere unterweise, als

⁸⁶ Vgl. 2.Mose 29,45 und Jeremia 14,7; 31,33; 32,38 und Ezechiel 11,20; 14,11; 34,24; 37,23; 37,27 und Sacharja 8,8 und 2 Korinther 6,15-18 und Hebräer 8,10

⁸⁷ Lukas 17,21

⁸⁸ Siehe Fußnote 22

⁸⁹ Vgl. 1 Korinther 1,27

Sollte nun jemand die Frage stellen, wann diese Erkenntnis verweigert wird, antworten wir hierauf wie folgt: Sie wird verweigert, wenn wir ihr entgegenwirken wollen, wenn wir in Sünde verfallen und keine Regung zeigen, von ihr abzurücken, oder wenn die Blindheit des Urteilsvermögens zur Abkehr von Ordnungen und Gesetze der Zivilisation hin zu denen von Biestern und Teufeln führt. Allerdings gibt es einen weiteren sehr wichtigen Grund, und zwar ein fehlender Glaube. Dazu sagt Mor Philoxenus: "Hat sich jemand keinen Glauben erworben, könnte er alles leugnen, was in den Heiligen Büchern niedergeschrieben steht. Er könnte über alles Verborgene, das wahrhaftig besteht, behaupten, dass es nicht existent ist. Zudem fände er keinen direkten Anstoß daran, an allem Unsichtbarem zu zweifeln."84

Als kurzer Einschub zum zitierten Begriff "Leben" sei gesagt: Reden wir vom Leben, dann ist nicht das physische Dasein gemeint, denn die Seele ist ja der Lebensspender des Körpers. Erkrankt jedoch die Seele (durch Leiden) oder stirbt sie gar (in Sünde), welches Leben der Strapazen folgt darauf? Mor Philoxenus sagt⁸⁵, dass auch im Falle des Sterbens der Seele (in Sünde) dieselbe nach wie vor in Regung ist, da sie ihrem Wesen nach unsterblich ist. Das spirituelle Leben also ist nicht nur eine Zwischenzeit etwa von Tagen, Wochen, Monaten, Jahren oder Generationen, falls jemand fälschlicherweise annehmen sollte, dass Gott lediglich im Tempel anzutreffen ist und nicht

⁸⁴ Siehe Fußnote 18

⁸⁵ Siehe Fußnote 19

Stimme des Hirten 8

2. Durch das "geschriebene Prinzip", welches in Steintafeln festgehalten ist: "Haltet seine Satzungen und seine Gebote, die ich euch heute auferlege, damit es euch und euren Kindern nach euch wohlergehe und ihr lange lebet in dem Land, das der Herr, euer Gott, euch geben wird für alle Zeit."81

Durch das "geistliche Prinzip", welches in unsere 3. Herzen eingeprägt ist, wobei die Herzen erneuerbar sind. So spricht der Herr durch den ins Exil verschleppten Propheten Ezechiel: "Ich will ihnen ein neues Herz verleihen und einen neuen Geist in ihr Inneres legen. Ich werde das steinerne Herz aus ihrem Leib entfernen und ein Herz aus Fleisch ihnen geben."82 Dennoch sind wir darüber hinaus verpflichtet, die Herzen durch die erlösende Buße zu erneuern: "Werft von euch alle Untaten, die ihr begangen habt und schafft euch ein neues Herz und einen neuen Geist und ihr werdet nicht sterben, Haus Israel."83 Ziel dieses Prinzips ist es, dass wir im Gesetz leben und das Gesetz in uns lebt – andernfalls sind wir nicht lebendig. Noch vor allem erschuf uns der Herr für das Verherrlichen seiner Erhabenheit sowie die Teilhabe an ihm, um das himmlische Königreich letztlich zu erben. Selbst wenn wir nicht leben, so ist doch das Gesetz selbst allzeit lebendig.

⁸¹ Deuteronomium 4,40. Zusätzlich vgl. Deuteronomium 6,5.6; 30,6; 30,14

⁸² Ezechiel 11,19

⁸³ Ezechiel 18,31

der Lage ist, sich selbst lieb zu haben, hat jedermann lieb. (...) Wer seinen Nachbarn lieb hat, hat Gott lieb. Und wer Gott lieb hat, hat sich selbst lieb."⁷⁸

Wenn wir nun aus historischem Blickwinkel auf die Zeit von der Entstehung aller Geschöpfe bis hin zur Erfüllung der Zeit schauen, stellen wir fest, dass die Erkenntnis Gottes offenkundig war und allzeit jedermann offenkundig ist⁷⁹. Wieso sonst hätte Gott bestraft die Kinder Kains mit einer Flut, die Sodomiter mit Regen aus Feuer sowie Schwefel, die Ägypter mit zehn Plagen? In sämtlichen Zeitaltern ist er als Vergelter in Erscheinung getreten, solange bis er offenbar wurde im Fleisch⁸⁰.

Damit ist die Erkenntnis Gottes auf verschiedene Weise durch diverse Regeln bzw. Prinzipien greifbar:

1. Durch das "veranlagte Prinzip", welches in unserem Wesen in Form des Gewissens sowie der Überlieferung seitens Adam an seine Kinder vorhanden ist. In jedem Zeitalter gab es Menschen, die dieser Erkenntnis würdig wurden und sie vorbildhaft an ihre Kinder und Nachfahren tradiert haben. Umgibt sich der Mensch jedoch mit Untreue, wird diese Erkenntnis unterbunden. Das Gewissen indes lässt sich nicht betrügen und betrügt nicht!

⁷⁸ Siehe Fußnote 12

⁷⁹ Vgl. Römer 1,19

⁸⁰ Vgl. 1 Timotheus 3,16

gekommen, damit sie Leben haben und mehr als das haben."73 Der Heilige Antonius schreibt: "Der Herr ist das Leben jedes mündigen Wesens, das durch seine Hände seinem Abbilde nach erschaffenen wurde. Er ist der gültige Geist des Vaters und seines nicht verwechselbaren Abbildes."74 Dabei ist uns nur allzu gut bewusst, dass sein Wirken in uns zu unserem Zwecke ist, und das nicht zu seinem Vorteil, sondern zu unserem. Der Himmel ist für seine Hochachtung zu klein und kein Geschöpf vermag den Glanz seiner Verehrung auszuhalten – an welcher Behausung erfreut sich der Herrgott also mehr, als an einem Menschen voller Liebe und ohne Verderben? Der Herr spricht: "Wer mich liebt, bewahrt mein Wort, und mein Vater wird ihn lieben, und wir werden zu ihm kommen und Wohnung bei ihm nehmen."75

Um unsere Rede über die Erkenntnis des Erhabenen auszustaffieren, führen wir weitere Zeugnisse des Vater Antonius an: "Wer sich selbst kennt, kennt Gott. Und wer ihn kennt, kennt auch seine Handlungen, die seinen Schöpfungen begegnet sind."⁷⁶ "Wer sich selbst kennt, kennt Gott. Und wer ihn kennt, dem ziemt es, ihn gebührlich anzubeten."⁷⁷ "Wer sich mit seinem Nachbarn überwirft, überwirft sich mit sich selbst. Und wer seinem Nachbarn Böses tut, tut sich selbst Böses. Wer seinem Nachbarn Gutes tut, tut sich selbst Gutes. (…) Wer sich selbst kennt, kennt jedermann. (…) Und wer in

⁷³ Johannes 10,10

⁷⁴ Siehe Fußnote 8

⁷⁵ Johannes 14,23

⁷⁶ Siehe Fußnote 10

⁷⁷ Siehe Fußnote 11

durch die Väter der Heiligen Kirche sowie wahrhaftig Gläubige in gleichem Maße ins Leben Eingang fanden. Isaak von Antiochien sagt hierzu: "Schätze sind in Büchern verborgen, wer mag in ihnen da nicht graben? Kostbarkeiten sind in Büchern angesammelt, wer sich in ihnen beeifert, der wird reich. (...) Lies in den Büchern der Propheten, welche Hausverwalter Gottes sind. Forsche in den Büchern der Apostel, welche zu wortgewandten Lehrern der Botschaft wurden. Grabe in den tiefsinnigen Kostbarkeiten, dem Alten Testament, Schatz der Bücher. Mose wird dir dabei ein Lotse sein, welcher Geheimnisträger der Gottheit ist. (...) Kann das Wissen etwa einen schweren Magen verursachen und den Inhalt nicht gut verdauen, wenn es ohne Maß zu sich genommen wird? (...) Falls jemand den Regen daran hindert, sein Ackerfeld richtig zu bewässern, dann soll derselbe der Kraft des Lernens schmähen, damit er nicht reich wird an der Erkenntnis."71

Das Wort Gottes wurde uns also zuteil, auf dass wir durch das Wort leben und das Wort in uns lebendig ist. Gott wollte in den Augen seiner höher gestellten Schöpfung (höher gestellt freilich nicht deshalb, weil sie zuallererst erschaffen wurde, sondern weil sie allen anderen Schöpfungen vorangestellt und höher gestuft wurde durch die gewährte Bevollmächtigung) nicht weiter gleichgültig betrachtet werden, sondern aufzeigen, dass er lebendig und in ihm unser Leben ist: "Die Worte, die ich zu euch gesprochen habe, sind Geist und sind Leben."⁷² "Ich bin

⁷¹ Siehe Fußnote 5

⁷² Johannes 6,63

des Herrn verbringt? Zunächst ist freilich klar: Weil Gott nicht endlich ist, genügt der Mensch auch nicht, ihn in den Tagen des Diesseits vollends zu erforschen und zu studieren. Dies ist bedingt durch die Last seiner physischen Wesensart, der Beschaffenheit seiner Auffassungsgabe und der Tatsache, dass er erschaffen wurde und nicht selbst Schöpfer ist. Dennoch wünscht sich der Herr von den Menschen, dass sie ihn kennenlernen und sich auf ihn einlassen. So steht geschrieben im Buche des klagenden Propheten Jeremia: "Ich will mein Gesetz in ihre Gemeinschaft einführen und in ihre Herzen schreiben, ich will ihnen Gott sein und sie sollen mein Volk sein. Und keiner wird seinen Bruder oder Freund lehren und sagen: 'Erkenne den Herrn!' Denn alle sollen mich erkennen, von den Kleinen bis zu den Großen. So spricht der Herr."68 Darüber hinaus wird im Buche Hosea verdeutlicht, dass der Herr ein Strafgericht mit den Erdenbewohnern hatte, da weder Wahrheit noch Gnade noch Erkenntnis Gottes in der Welt existent waren. Im Besonderen kritisiert er die Priester, weil sie das Volk nicht unterrichteten⁶⁹. Im Buch des Weisen spricht der Herr ferner: "Ich, die Weisheit, erschuf die Klugheit; und Wissen sowie Erkenntnis sind mir eigen. (...) Ich habe mich erfreut auf dem Umkreis seiner Erde [d.h. des Herrn]; und ich fand Wonne in den Menschenkindern."70

Vor diesem Hintergrund sind wir also dazu aufgefordert, die Heiligen Bücher zu studieren! Jene, welche der Herr uns offenbart und überliefert hat; jene, welche Leben bedeuten und

⁶⁸ Jeremia 31,33.34

⁶⁹ Vgl. Hosea 4,1-9

⁷⁰ Sprüche 8,12.31

Derweil die christliche Lehre im Zeitraffer dieses Lebens nicht ausschöpfbar ist, mag sich jemand dennoch einbilden, ein bestimmtes Stadium erreicht zu haben, auf nichts und niemanden angewiesen zu sein - sagen wir weder auf ein bildendes Wissen noch eine beschützende Gnade göttlicher Fürsorge noch einen geistlichen Ratschlag oder andere Hilfswerkzeuge des Herrn, die zu spiritueller Lebensführung geleiten. Hierzu Stellung nehmend sagt Isaak der Syrer: "Ist diese Mächtigkeit eine durch Versuchungen bzw. Prüfungen hervorgerufene Gabe, dann bedarf jemand – selbst wenn er erhaben ist und in Spiritualität auf die Stufe eines [Apostel] Paulus emporsteigen möge – nach wie vor der Furcht sowie Vorsicht, so dass er vom Begegnen sämtlicher Versuchungen profitiert. Wer schon hat das vertrauenswürdige Land in der von Räubern wimmelnden Welt der Sterblichkeit erreicht und die Garantie erhalten, nicht vom rechten Weg abzukommen? Das war nicht einmal den heiligen Engeln gegeben, damit sie nicht ohne uns vollkommen werden! Und nun soll - noch vor der gesamten geistig und leiblich beschaffenen Gemeinschaft jemandem zuteilwerden, dass er ohne Wandel sich wünschen kann, vollkommen zu werden, wobei ihm nicht einmal eine einzige Versuchung im Gedanken widerfährt?"67

Wie sehr jemand nun aber auch Sorge tragen möge, die Wege des Herrn zu lernen, tagein tagaus muss er feststellen, dass die Tage seines Lebens für dieses Ziel nicht ausreichen. Warum also ist es für einen stolperfreien Lebenspfad nötig, dass jemand all seine Tage mit dem Nacheilen hinter der Erkenntnis

⁶⁷ Siehe Fußnote 1

Stimme des Hirten

Geistliche Abhandlung über die Erkenntnis Gottes und das Studium der Heiligen Bücher

Buchtitel

Stimme des Hirten: Geistliche Abhandlung über die Erkenntnis Gottes und das Studium der Heiligen Bücher

مع حدا

مُلا وَوْحِنا: مُحِكُما وَمُسُكُما وحُد يُحِدُّه وَكُولُ مِنْهُ اللهِ مُعْلَى وَهُوكُنَا وَحُدُنَا

Verfasser حامط

Philoxenus Mattias Nayis

مُن قُلُوهُ مُعالِم تُأْمِ

Ubersetzung und Layout محجزنه المامه وها

Druck

r. Friam

Giessen 0049 (0)641-3011110 www.aramdruck.de

Februar 2014 بمناه مداد عبد المناه

KUN FILLEN

مُحكِمًا وَمُسُمُا وَحَدِي مُبْكِرَة وَكُوا هَوْمِعُا وَحَدُمُ اللَّهِ وَاللَّهِ وَحَدُمُ اللَّهِ وَاللَّهُ وَاللَّا وَاللَّهُ وَاللّهُ وَاللَّهُ وَاللَّهُ وَاللَّهُ وَاللَّهُ وَاللَّهُ وَاللَّهُ واللَّهُ وَاللَّهُ وَاللَّهُ وَاللَّهُ وَاللَّا وَاللَّهُ وَاللَّا وَاللَّهُ وَاللَّا أَلَّا أَلَّا أَلَّ اللَّا اللَّهُ وَاللَّا

ھَىم كىنى قىڭەدھىئەم مَالىم ئالىم

Stimme des Hirten

Geistliche Abhandlung über die Erkenntnis Gottes und das Studium der Heiligen Bücher

von Seiner Eminenz Mor Philoxenus Mattias Nayis

KLY Right

مُحكُما وَمُسُمُا وِجُد مُبَعَل وَحَمُ وَهُوا مَنْعَلَا وَحَدُمُ وَاللَّهُ وَاللَّا وَاللَّهُ وَاللّهُ وَاللَّهُ وَاللَّا وَاللَّا وَاللَّا أَلَّا اللَّالَ وَاللَّالْمُواللَّ وَاللَّا وَاللَّهُ وَاللَّا وَاللَّهُ وا

Stimme des Hirten

Geistliche Abhandlung über die Erkenntnis Gottes und das Studium der Heiligen Bücher

المالية المالية وحد مومد معمر معمر مدان Somi Marsic They Ill on Mildenino لا نمن صد الم حبمه إ اله محنون مرسيم لا الممة و المنع المعنة مصنعا لالإنامند والجذد مومه لمداء ولا المن عنوا الم لفنموسر مدله البلاية orgin ison مع مدسدانم المده مد مملع حصر واسم نجم علم وينك محن مداامد کرو دیز زسول ومدنديلهم ممديا دوروم اوزسمار ودلا ه فلانمنز: معلا co co l'acità ووندون عديد عديد ودر المان معرف المان ا الضمع لافاجها لهذا Isall ciffic illical المرودودود والمرا الماذ حي لم المه على and wicely second ودنصمل وجمد Well of Land & Soll Mento ligh magle ونصف اختفاق ولأزوه الاهذ والكلب صري والمنظاور ما مياه ذفيه أودد वर्षित्रा भाग مراه الله دول د مرا دعلمان وولوال وسيار ीयाव याप याप مامدنا وحصانهما عين المنظم مراكلمماوم. many was was المراهدي والم محصد الل جام ريا .. وادا واله في عمامه الموسيماء المعرود من المربه الافرود ده ا إزداد عاوه مرمهم منع ما والاسلام لمن Jan Klally (and Late) المعدد المعدد المعدد المعدد

الاسكاء الالله

مُحكِدًا وَمُسُلِدًا وَحَدَدُ بَرِحِدُهُ وَكُولُ مِنْعِدًا

صُّع حَمُّن فَكُودَهُمُّوهِ مُمَامِ تُأْم

